

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

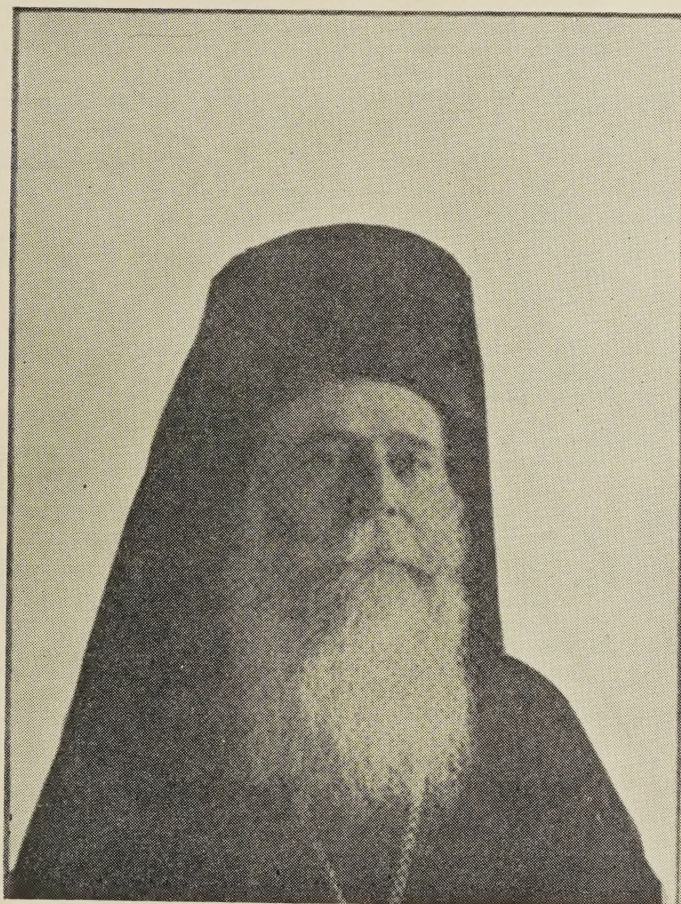
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

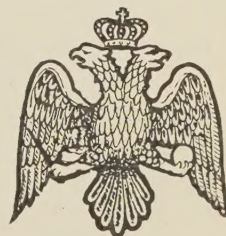
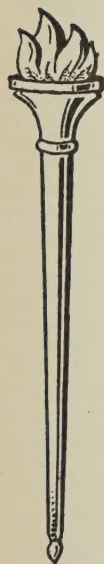
ΤΟΜΟΣ
Ε'

THE ORTHODOX OBSERVER

Α
Ρ
Ι
Ο
Μ 97

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ
Πάντες Ἑλλάδος κ. κ. Χρῆστανθος

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ-ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese
Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. Astoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada \$2.00—Foreign \$2.50
Ten Cents a Copy
Vol. V. No. 97. — January 1, 1939
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post
office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

Όνοματεπώνυμον Νευμφευθέντων

Κοινότης

Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεὺς

Μάιος 8	Ἡλίας Χ. Μπρατιώτης	Ἀντιγόνη Γ. Ζέρβα	Cambridge, Mass.	Ἀρχιμ. Θεόφιλος Σπυροπούλος
» 15	Σεραφεῖμ Κ. Μαντζάλας	Μαρία Σ. Κρεϊκούκη	Fresno, Cal.	Αἰδ. Μ. Μανδύλας
Ἰούν. 20	Wilton J. Richard	Aliee About	New Orleans, La.	Αἰδ. Ι. Ζωγράφος
» 26	Βασίλειος Δ. Δασούρας	Καλλιόπη Ι. Σάβρου	Mansfield, Ohio	Αἰδ. Ι. Γουγουτάς
Σεπτ. 15	Ἰωάννης Χ. Πακούρης	Ἰωάννα Π. Τσόπελα	Providence, R. I.	Αἰδ. Παναγιώτης Μιχαηλίδης
» 22	Στυλιανὸς Δ. Πάροδος	Καλλιόπη Π. Χερσούβου	Canton, Ohio	Ἀρχιμ. Γρηγ. Πανταζώνης
Ὀκτ. 2	Θεόδωρος Ι. Κλαδάκης	Ἀφρ. Γ. Ἀγογλωσσάκη	New York City	Ἀρχιμ. Δωρόθ. Μπουραζάνης
» 2	Εὐστράτιος Δ. Φράγκος	Σοφία Ι. Παπανικολάου	Savannah, Ga.	Ἀρχιμ. Γεράσι. Ἥλιος
» 2	Ζαχαρίας Ι. Λίτινας	Φωτίκα Ι. Τοκίση	Detroit, Mich.	Ἀρχιμ. Ἰωακείμ Δουλιγεράκης
» 2	Παναγιώτης Γ. Πλαμίδα	Μαρία Μ. Μαντρίδου	New York City	Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» »	Γεώργιος Δ. Δημόπουλος	Ἑλένη Α. Γρηγορίου	Minneapolis, Minn.	Αἰδ. Ι. Βουρνάκης
» »	Ἰωάννης Γ. Κωστής	Hazel Jane Weyland	Monteal, Can.	Ἀρχιμ. Διον. Μαυρίας
» 7	Εὐστράτιος Β. Ἀϊδαλιλῆς	Θεανὼ Δ. Βούρου	Watertown, Mass.	Αἰδ. Ε. Ριγέλλης
» 7	Ἀπόστολος Π. Κωτσάμπης	Σοφία Ν. Τσάκου	Somerville, Mass.	Αἰδ. Ἰωάννης Ἱεροθέου
» 8	Νικόλαος Α. Μακρῆς	Θεοδώρα Ι. Κωτσέτα	San Francisco, Cal.	Αἰδ. Κωνστ. Τσαπραλῆς
» 8	Thomas F. McGinty	Εἰρήνη Ε. Πούλου	Pittsburgh, Pa.	Αἰδ. Δημήτριος Σακελλαρίδης
» 9	Γεώργιος Μ. Ἀνδρουλάκης	Εὐαγ. Σ. Παληκαράκη	N. S. Pittsburgh, Pa.	Αἰδ. Β. Χαροφύλακας
» 9	Χαράλ. Ν. Μαλάκης	Ἑλένη Σ. Σπυροπούλου	Toronto, Ont., Can.	Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Σταύρου
» 9	Γεώργιος Φ. Γεωργιάδης	Ἑλισ. Ἰωσηφίδου	New York City	Ἀρχ. Εἰρ. Τσουρουνάκης
» 9	Κωνστ. Ε. Κλωθάκης	Josephine E. Palazzo	New York City	Ἀρχιμ. Χρυσόστ. Παπαλάμπρου
» 9	Ἀνθίμος Σ. Μαζαράκης	Μαρία Π. Στυλιανού	New York, N. Y.	Ἀρχ. Ε. Τσουρουνάκης
» 9	Ἀναστ. Γ. Πετρόπουλος	Στυλιανή Π. Κατόμπα	Orange, N. J.	Αἰδ. Γεώργιος Νάσης
» 9	Θεόδ. Κ. Παπαδημητρίου	Ἀνναμαρία Κ. Νούμαν	New York City	Ἀρχιμ. Δωρόθεος Μπουραζάνης
» 9	Γεώργιος Α. Πάπας	Δέσποινα Παλαιολόγου	Haverhill, Mass.	Ἀρχ. Ι. Τσουκαλᾶς
» 9	Χαράλ. Μ. Σολομού	Δήμητρα Δ. Ἀλεξανδρή	E. Pittsburgh, Pa.	Αἰδ. Ε. Παπαδόπουλος
» 9	Εὐστράτιος Γ. Γεωργίου	Ζαφειρούλα Γ. Ἀλεπού	St. Louis, Mo.	Αἰδ. Δ. Βαϊνίκος
» 9	Ἰωάννης Π. Ὁρφανού	Μαρία Χ. Νικολάου	Mansfield, Ohio	Αἰδ. Ι. Γουγουτάς
» 9	Σταῦρος Δ. Γεωργόπουλος	Στέλλα Γ. Δανδάκη	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μάρκος Πετρούκης
» 9	Παναγ. Μ. Καλλίσης	Δῆμ. Α. Πανουσοπούλου	Birmingham, Ala.	Ἀρχιμ. Στ. Ἀγγελόπουλος
» 9	Δημ. Κ. Ἐλευθερουδάκης	Μαριάνθη Κ. Τσεμπελῆ	Birmingham, Ala.	Ἀρχιμ. Σ. Ἀγγελόπουλος
» 9	Ἰωάννης Δ. Κασίμου	Catherine Ch. De-Tjon	Beddeford, Me.	Αἰδ. Α. Πατρίκας
» 9	Γεώργιος Ι. Παρασκευάκος	Αἰκατ. Δ. Χιουρέα	Toledo, Ohio	Αἰδ. Κ. Χατζηδημητρίου
» 9	Κωνστ. Δ. Νινός	Ἀλεξάνδρα Κ. Καγιάννη	Canton, Ohio	Αἰδ. Π. Ταργάκης
» 9	Συμεὼν Π. Ψωμάδης	Κυριακή Κ. Χαριτωνίδου	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωίδης
» 9	Ἰω. Η. Ὁρφανογιαννης	Μαριάνθη Γ. Γεωργίου	Kansas City, Mo.	Αἰδ. Ἰωάν. Βασιλειάδης
» 9	Ἀθανάσιος Δ. Καπλάνης	Ἑλένη Γ. Τζιόλα	Philadelphia, Pa.	Ἀρχ. Α. Βαράκλας
» 9	Μιχαὴλ Α. Μάντης	Ἀφροδίτη Π. Παπαχρόνη	Waukegan, Ill.	Ἀρχ. Δ. Νεστορίδης
» 9	Σάββας Ε. Ἰορδάνου	Αἰκατ. Γ. Γεωργακοπούλου	Jersey City, N. J.	Αἰδ. Γ. Οἰκονομίδης
» 9	Κωνσταντ. Α. Καρράς	Ἑλένη Α. Πρωτανέντη	Peabody, Mass.	Αἰδ. Θ. Καραφύλλης
» 12	Θεόδωρος Ν. Σπηλιώτης	Μαρία Π. Χρηστοπούλου	Orlando, Fla.	Ἀρχ. Α. Βαράκλας
» 12	Χρήστος Ι. Κατζάβελας	Μαρία Η. Ψυχογιού	Philadelphia, Pa.	Αἰδ. Μάρκος Πετρούκης
» 15	Ἰωάννης Α. Μοράκης	Μαρία Γ. Κώστα	Philadelphia, Pa.	Πανος. Ἀντ. Ἱατροῖδης
» 15	Ἰωάννης Α. Κέκαλος	Δωροθέα Ρ. Βερνάδης	Detroit, Mich.	Ἀρχιμ. Χρυσ. Ἀργυροῖδης
» 15	Εὐάγγελος Κ. Χοντζέας	Ἑλένη Χ. Ἀγγελάκη	Chicago, Ill.	Αἰδ. Δημ. Σγουρός
» 15	Λεάνδρος Θ. Γκανᾶς	Παναγ. Χ. Ἀναστασοπούλου	Lynn Mass.	Ἀρχιμ. Δωρόθεος Μπουραζάνης
» 15	Νικόλ. Γ. Ἀποστολέας	Γαρυφαλιά Π. Ἀγγελάκου	Lowell, Mass.	
» 15	Γεώργιος Κ. Κουλούρης	Ἀθαν. Ι. Ἀνδρομηδᾶ	New York City	
» 16	Γεώργιος Χ. Νίκας	Γαρυφαλιά Σ. Δημογιάννη		
16 16	Κωνστ. Α. Λεγάτος	Σωτηρία Θ. Ἀρνιαίου		

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὴν ὥς ἄνω χρονικὴν περιόδον καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΕΤΟΣ Ε'. 'Αριθ. 97.

Διευθυντής: 'Αρχιμ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩΙΑΔΗΣ

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1939

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΕΑΝ ἐμβαθύνωμεν καλῶς εἰς τὰ προβλήματα τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, θὰ φθάσωμεν ἀσφαλῶς εἰς τὸ θετικὸν συμπέρασμα ὅτι ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν μᾶς προσφέρει ὁ κόσμος αὐτὸς εἶνε ζωὴ πικριῶν καὶ ἀπογοητεύσεων, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν πρόρρησιν τοῦ 'Ι. Εὐαγγελίου ὅτι «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε». Ἐνῶ ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν μᾶς προσφέρει ἡ Ἁγία μας Θρησκεία εἶνε ζωὴ τῆς Θείας Χάριτος καὶ Εὐλογίας, χάριν τῆς ὁποίας καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνηνθρόπῃσε κατελθὼν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διδάξας τὸ περιλάλητον ἐκεῖνο: —«ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσι», ζήσας δὲ τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν Του συμφώνως πρὸς τὸ παράγγελμα τοῦτο.

Διὰ νὰ τύχωμεν ὅμως τῆς εὐλογίας ταύτης, διὰ νὰ εἰσέλθωμεν «εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου» μας, διὰ νὰ γεννηθῇ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστὸς καὶ διὰ νὰ παραμείνῃ τώρα ἐν ἡμῖν εἰς τὸ διηνεκές, πρέπει νὰ διέλθωμεν ἀπὸ μιὰν δευτέραν τρόπον τινὰ γέννησιν· γέννησιν ψυχικὴν ἐκτὸς τῆς φυσικῆς ἢ σωματικῆς μας γεννήσεως. Κατὰ ταῦτα ἡ βαθυτάτη συντριβὴ τῆς καρδίας μας, ἡ σταθερὰ καὶ ἀδιάσειστος ἀπόφασις τοῦ νὰ ζήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς βίον ψυχικὸν καὶ ἡ 'Ι. Ἐξομολόγησις καὶ Μετάληψις τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος Χριστοῦ, εἶναι τὰ μόνα ἀσφαλῆ μέσα τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀναβαπτίσεως ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῷ τελείως ἐκκλίναντι τελευταίως ἀπὸ τὸν προορισμὸν του. Διότι «ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν (ἐκ δευτέρου), οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» ('Ιωάνν. 3,3).

'Αναγέννησις εἶνε ἡ ὑψίστη ἐκείνη καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως σπουδαία διὰ τὴν ὅλην ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ ἀπόφασις κατὰ τὴν ὁποίαν, δίδων οὗτος νέαν κατεύθυνσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του μεταποιεῖται εἰς «καινὴν κτίσιν» καὶ εἰς «σκεῦος ἐκλογῆς». Ἀποβάλλει τὸν «παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἀπατηλὰς ἐπιθυμίας» καὶ ἐνδύεται τὸν νέον ἄνθρωπον, τὸν «κτισθέντα κατὰ Θεὸν ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἐφροσύνης (4, 24) ἐπιστολῇ του.

Καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ θετικοῦ καὶ ἀσφαλοῦς τρόπου,

διὰ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦτέστι, ἀποκαθίσταται ἡ μετὰ τοῦ Πατρὸς-Θεοῦ πλήρης ἔνωσις, ἡ διὰ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῆς ἀνυπακοῆς διασαλευθεῖσα, καὶ δίδονται, ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς, εἰς τὸν μέχρι τοῦδε παραπαίοντα ἄνθρωπον, νέαι θεῖαι δυνάμεις νέας ζωῆς καὶ χαρᾶς. Ἡ ὅλη αὐτοῦ προσωπικότης, ἡ πρὸς στιγμὴν ἀποπεσοῦσα, τώρα, κατὰ τρόπον ὑπερφυσικὸν καὶ μυστηριώδη, μεταβάλλεται ἄρδην. Ὁ ἄνθρωπος ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν πρὶν ἁμαρτωλὸν καὶ σκοτεινὸν βίον καὶ ἀρχίζει νέαν, «ἐν τῷ Θεῷ» ζωὴν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ ἐξῆς πλέον φόβος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ αὐτὰ ἁμαρτήματα.

Εἶνε βίος σαρκικός, βίος νεκρός, ὁ βίος τὸν ποῖον ζῇ κανεὶς χωρὶς ζέουσας πίστιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν λαβόντα σάρκα χάριν τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀναγεννηθῇ ἐκ νέου σήμερον, τώρα, εἰς νέαν ζωὴν, ζωὴν ξένην πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἐὰν δὲν λάβῃ σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον ἀπόφασιν ὅπως ἐμμεῖνῃ ἐν τῇ ἀναγεννήσει του, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ αἰσθανθῇ πραγματικὴν χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν του. Περὶ αὐτοῦ ἃς εἴμεθα βέβαιοι.

Χωρὶς ἀναγέννησιν δι' ὕδατος, ἀλλὰ καὶ «διὰ πνεύματος», ποτέ ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ δοκιμάσῃ γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν του. Ποτέ δὲν θὰ αἰσθανθῇ τὰ ὠραῖα ἀποτελέσματα τῆς εἰρήνης οὔτε εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, γενικώτερον. Ἀλλὰ, τοῦναντίον, παραπαίων διαρκῶς, διασαλευόμενος «παντὶ ἀνέμῳ», πνευματικῶς νεκρός, θὰ βαδίζει ἀσφαλέστατα πρὸς τὸν τρομερὸν θάνατον, τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς.

Ἄς ἀκούσωμεν ὅμως μὲ ὧτα εὐήκοα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατ' ἐπανάληψιν ἀναγινώσκειται κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ ἐπ' ἐκκλησίας: —«ὁ καθημένος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρῳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς», καὶ ἃς ἀφῆσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας νὰ ἀναγεννηθῇ διὰ νὰ βλέπῃ «ἀντὶ τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια, ἀντὶ τῶν φθαρτῶν τὰ ἀφθάρτα».

Πολλοί, καὶ ἄτομα καὶ ὁμάδες ὁλόκληροι, ἀναγεννήθησαν, ζήσαντες βίον ἄγνόν καὶ λευκόν, μὴ δόν-

Φιλήμονος Χ. Βλαχοπούλου, Δ. Θ.
Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἱερ. Προϊστ. τῆς Κοινότητος
Asbury Park, N. J.

Τ Ο Ν Η Π Ι Ο Ν

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐ μὴ εἴπωσιν, οἱ πατέρες ἔφαγον ὄψακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμοδίασαν. Ἄλλ' ἢ ἕκαστος ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτοῦ ἀποθάνειται, καὶ τοῦ φαγόντος τὸν ὄψακα αἰμοδιάσουσιν οἱ ὀδόντες αὐτοῦ.» (Ἱερ. λη' 29).

Μὲ τὸ ἐδάφιον τοῦτο, ἀρχίζει ἕν τῶν ἔργων τοῦ ὁ περιφημος διὰ τὸν πόλεμόν του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Ι. Μισσελέ. Ἀφορμὴν δὲ λαμβάνει ἀπὸ τὰς εἰκονογραφίας τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου εἰς τοὺς θόλους τῆς Καπίλια Σιξτίνα τοῦ Βατικανοῦ.

«Ἐκαστος, γράφει, ποὺ ἐπεσκέφθη τὸν Ναὸν τοῦτον ἢ εἶδεν ἀντίγραφα τῶν σχετικῶν εἰκονογραφιῶν, παρατηρεῖ, μεταξὺ ὧν τῶν μορφῶν, τὴν μᾶλλον θιαίαν, τὴν τοῦ Ἰεζεκιήλ, ποὺ μὲ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς συναρπαζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διεξάγει λυσσώδη πᾶλιν ἐναντίον κάποιου, ποὺ δὲν φαίνεται, πιθανῶς κάποιου ραββίνου, ἐνὸς διδασκάλου ἀναμφιβόλως. Ὁ Ἰεζεκιήλ καὶ ὁ Ἱερεμίας εἶναι οἱ προφῆται τῆς αἰχμαλωσίας. Οἱ αἰχμαλωτισθέντες ἐπίστευον ὅτι τιμωροῦνται διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν πατέρων τῶν. Ὁ Ἱερεμίας καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ ὁμοῦ λέγουσιν εἰς τὰ περίφημα ἐδάφια: «Τί ὑμῖν ἡ παραβολὴ αὕτη ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ; λέγοντες οἱ πατέρες ἔφαγον ὄψακα καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν... Ἡ ψυχὴ ἡ ἁμαρτάνουσα αὕτη ἀποθάνειται.» (Ἱεζ.)

«Δὲν ὑπάρχει πλέον προπατορικὸν ἁμάρτημα. Δὲν ὑπάρχει υἱὸς τιμωρούμενος διὰ τὸν πατέρα. Τὸ παιδίον γεννᾶται ἀθῶον καὶ ὄχι ἐκ τῶν προτέρων κηλιδωμένον. Ὁ ἀσεβής, ὁ βάρβαρος μῦθος ἐξαφανίζεται. Ἀντ' αὐτοῦ σταθερῶς θεμελιούνται ἡ Δικαιοσύνη καὶ ὁ Ἀνθρωπισμός». (J. Michelet "Nos fils"....)

Μὲ τὸ ὕψος αὐτό, τὸ σύνηθες παρ' ἐκείνους, ποὺ ζητοῦν νὰ συναρπάσουν διὰ τοῦ ὕψους τοὺς ἀδελφεοὺς εἰς τὰ ψυχολογικὰ καὶ βιολογικὰ ζητήματα, ἐξακολουθεῖ δριμύειαν τὴν ἐπίθεσιν του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τῆς θεμελιώδους διδασκαλίας της περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς Σωτηρίας διὰ

τες ποτὲ εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἀρχέκακον νὰ διασαλεύσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τῆς ὥραίας τῶν χριστιανικῆς ζωῆς. Εἶνε πλέον καιρὸς ψυχικῆς ἀναγεννήσεως· εἶνε καιρὸς ψυχικῆς ἀναστάσεως. Ἐξήσαμεν μέχρι τοῦδε τῇ σαρκί, ἃς ζήσωμεν καὶ τῷ πνεύματι. Ἀναγεννηθῶμεν ὁ καθείς ἰδιαίτερος καὶ ὅλοι μαζὺ.

τοῦ Κυρίου. Καὶ μὲ τὴν ἀκράτητον προκατάληψιν του ἐναντίον τῆς κληρονομικῆς μεταδόσεως τῆς ἁμαρτίας ἀναφωνεῖ:

«Ὅλη ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐναντίον τοῦ Ἰεζεκιήλ. Ὅλα τὰ δικαστήρια εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ δικαστὴς τὸ ἐπίστευε, θὰ κατήρχετο τῆς ἔδρας καὶ θὰ ἔκλειε τὸ δικαστήριον. Ἄλλ' ὁ νόμος, ἀλλὰ τὸ δίκαιον, ἀλλ' ἡ νομικὴ ἐπιστήμη ἀποκρούουν τὴν κληρονομικότητα τῆς ἐνοχῆς. Οὐδεὶς πληρώνει διὰ τὰ σφάλματα τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων του, ἕκαστος πληρώνει διὰ τὰς ἀτομικὰς του πράξεις».

Καὶ κορυφώνων τὴν ἐπίθεσιν του ἐναντίον τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ ἴδιον ὕψος μᾶς παρουσιάζει τὴν γέννησιν τοῦ θρέφους. Ἡμέραν τινὰ ἡ κρίσις ἐπέρχεται, ἡ θύελλα τῶν ὀδίνων, ὁ τρόμος, ὁ κεραυνὸς ἐνσκήπτει! Εἶναι γεγονός. Ἐγεννήθη!»

Ἀληθῶς μὲ πόσῃ τέχνῃ, μὲ πόσῃ ποιήσῃ καὶ μὲ τί ἐκπᾶλτους εἰκόνας δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν καὶ τὰ πεζότερα τῶν πραγμάτων, ὅταν ζητῶμεν νὰ παρυσώσωμεν μὲ τὸν χειμαρρὸν τῆς εὐνολογίας μας, ὅπως ὁ πλημυρῆσας ποταμὸς παρασύρει πᾶν ὅ,τι συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του, ἐκείνους τῶν ὁποίων ἡ κρίσις καὶ ἡ παρατήρησις εἶναι τόσον ἀσθενής καὶ τόσον ἐλλειπής, ὥστε ἀντὶ νὰ προσφυλαχθοῦν νὰ ρίπτονται αὐτομάτως μέσα εἰς τὸ παρπάζον ρεῦμα τοῦ διὰ νὰ μεταφερθοῦν ἀκόπως εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ὅπου νομίζουν, ὅτι θὰ εὑρουν τοὺς χλοερούς λειμῶνας διὰ νὰ ἐντροφήσουν καὶ συγχρόνως πλέξουν στεφάνους ἁμαρτάντους δι' αὐτοὺς, ποὺ μὲ τὴν ἀφρονίαν ἐπλούτισαν τὴν στεῖραν ζωὴν τῶν.

Τὸ θρέφος ἐγεννήθη. Οἱ πόνοι καὶ οἱ ἀγῶνες τῆς μητρὸς ἀντημειφθήσαν μὲ τὴν ὑπερτάτην χαράν, ὅτι ἔφερον ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ τὸ θρέφος αὐτὸ τὸ νεογέννητον εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ὁχι· εἶναι ἀπλῶς ἕν πλάσμα χωρὶς συνειδησιν τῆς ὑπάρξεώς του, χωρὶς συναίσθησιν καθαρῶν, ἀλλὰ πεπρωτισμένων ἀσυναίσθητως μὲ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως· καὶ διὰ τοῦτο, εὐθὺς ἀμέσως ἀνοίγει πελώριον τὸ στόμα του διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν τροφήν. Ἀκόμη καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του δὲν δύναται νὰ καθορισθοῦν· πρὸς ποῖον ὁμοιάζει; πρὸς τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του, ἢ ἄλλον τινὰ τῶν ἀμέσων προγόνων του; Φέρει ἢ δὲν φέρει στίγματα κληρονομικότητος; Εἶναι χάρις ἄγραφος ἐπὶ τοῦ ὁποῖον ἡ κοινωνία καὶ πρῶτιστα ἡ οἰκογένεια θὰ χαράξουν τὰς πρώτας γραμμὰς καὶ τὰ πρῶτα σχήματα τῆς μελλούσης πορείας του;

Καὶ ἐδῶ τίθεται ὡμὸν τὸ πρόβλημα· ἐὰν ὁ ἀθῶος αὐτὸς χάρις προσφέρεται προθύμως εἰς πάντα, ποὺ προθυμοποιεῖται νὰ χαράξῃ ἐπάνω του τὸ σχεδιάγραμμα τῆς μελλούσης ζωῆς του ἢ νὰ τὸν γεμίσῃ μὲ κηλίδας ἀνεξιτήλους, ποὺ θὰ βαρύνουν ἐπὶ τῆς ζωῆς του ὁλοκλήρου, τὸ πράττει ἀθῶως καὶ ἀσυναίσθητως ἢ ἔχει μέσα εἰς τὸν ὀργανισμόν τῆς ψυχῆς του τὰ ἔνστικτα τῆς ἁμαρτίας, ποὺ τὸν ὠθοῦν νὰ προσφερῇ εὐχαρίστως εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐπεξεργασίαν;

Τὸ θρέφος, κατὰ τὴν νομικὴν ἔκφρασιν, εἶναι ἀνεύθυνον· ἀλλ' εἶναι καὶ ἀθῶον δι' ὅσα πράττει κακὰ;

Τίς τὸ ἐδίδαξε τὴν ζηλοτυπίαν, ποὺ αἰσθάνεται εὐθὺς ὡς ἀρχίζει νὰ χωρίζῃ τὴν ὑπαρξίν του ἀπὸ τοὺς ἄλλους; τίς τὸ ἐδίδαξε τὸν ἐγωισμόν, ὥστε νὰ μὴ ἀνέχεται τοὺς ἄλλους, τίς τὸ ἐδίδαξε τὴν πλεονεξίαν, ὥστε ν' ἀρπάξῃ καὶ νὰ κρατῇ διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅλα τὰ παιγνίδια τῶν ἀδελφῶν του

καὶ ν' ἀναστατώνῃ τὸν κόσμον ὅταν δὲν τοῦ τὰ δίδουν; τίς τὸ ἐδίδαξε νὰ ψευδῇται καὶ πρὶν ἀκόμη ν' ἀρχίσῃ νὰ ὁμιλῇ;

Ἀσφαλῶς οὔτε ὁ Μισσελέ, οὔτε κανεὶς ἐκ τῶν ὁμοφρόνων του θὰ εἶχε τέκνα διὰ νὰ μελετήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ζώῃν καὶ ν' ἀνακαλύψῃ πλῆθος ἐλαττωμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον σοβαρῶν καὶ περιέργων πολλάκις καὶ διὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὴν πηγὴν τῶν. Ἐὰν ὁ νόμος τῆς κληρονομικότητος εἶναι ἀνύπαρκτος καὶ ψευδὴς ἡ περὶ τούτου θεωρία, τότε πόθεν πηγάζουν αἱ κατάδηλοι κακίαι τῶν νηπίων καὶ τῶν βρεφῶν ἀκόμη;

Ὅλοι οἱ γονεῖς θὰ ἔχουν παρατηρήσει, ὅτι ἐὰν ἄποιοι ἐκ τῶν συγγενῶν ἢ φίλων τῆς οἰκογενείας, διὰ ν' ἀστείευθῇ, ὑποβάλῃ εἰς τὸ βρέφος τῶν μίαν ἀνάμοστον προᾶξιν, μὲ πόσῃν προθυμίᾳ προσφέρεται εἰς αὐτὴν ὁ ἄγραφος χάρις καὶ μὲ πόσας προσπάθειας καὶ ἀγῶνας κατόπιν οἱ δυστυχεῖς γονεῖς προσπαθοῦν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ ἴχνη τῆς ταῦτα ἀπὸ τὸν περίφημον αὐτὸν χάριτην.

Ἐὰν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ αἱ κακίαι καὶ αἱ τάσεις πρὸς τὴν κακίαν δὲν εἶναι ὑπολείμματα κληρονομικότητος, τότε πόθεν πηγάζουν καὶ κατὰ ποῖον νόμον ἐκδηλοῦνται εἰς τὴν ζωὴν καὶ τῶν νηπίων καὶ τῶν βρεφῶν;

Ὁ Μισσελέ ὑποστηρίζων τὰς ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ἀρχὰς τοῦ 89 δὲν μᾶς ἀπαντᾷ.

Ὁ Δικαστὴς δύναται νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔδραν του καὶ νὰ κλείσῃ τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ, χωρὶς τὸν νόμον τῆς κληρονομικότητος, πόθεν ἐπήγαγε τὸ κακὸν καὶ ἡ ἀμαρτία.

Καὶ ἂν ἐπρόσχε καλὺτερον εἰς τὰ ἐδάφια τῶν προφητῶν καὶ ἐμελέτα χωρὶς τὴν νοσηρὰν προκατάληψιν ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῶν προφητῶν, θὰ ἐξήγαγεν ἀσφαλῶς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὗτοι σφοδρῶς ἐλέγχουν τοὺς νέους καὶ τοὺς γέροντας, ποὺ διὰ νὰ κρίνουν τὰ ἴδια τῶν αἵσχη προσπαθοῦν νὰ ἀπορρίψουν τὰ ἀτομικὰ τῶν σφάλματα εἰς τοὺς πατέρας τῶν, ποὺ ἄλλως τε δὲν ὑπῆρξαν καλὺτεροὶ τῶν. Οἱ προφηταὶ λέγουν: ἐκλήθητε διὰ νὰ γίνηται υἱοὶ Θεοῦ, ἀλλὰ σεῖς δὲν ἔχετε γίνει οὐδὲ ἄνθρωποι.

Εἴπομεν, ὅτι τὸ βρέφος καὶ τὸ νήπιον δὲν εἶναι ἀκόμη ὁ «Ἄνθρωπος». Εἶναι ὁ ἄνθρωπος δυνάμει ἀλλ' ὄχι καὶ ἐνεργείᾳ. Καὶ διὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος ἐνεργείᾳ, εἶναι ἀνάγκη ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς αὐτῆς ἡλικίας νὰ διδαχθῇ τὸν προορισμὸν του καὶ νὰ ἐμφυτευθῇ μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, πρὸ παντὸς μὲ τὴν θρησκείαν, τὸ μόνον ἰδεῶδες καὶ ὕψιστον ἰδανικὸν νὰ γίνῃ εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ Θεοῦ.

Ἀκούομεν συχνάκις τὰς μητέρας, ποὺ θέλουν νὰ δικαιολογήσουν τὰ μικρά τῶν διὰ τὰς ἀταξίας τῶν νὰ διαμαρτύρῳνται εἰς τὰς δικαίας παρατηρήσεις τῶν διδασκάλων καὶ τῶν γειτόνων τῶν: «εἶναι νήπιον! εἶναι βρέφος!» Δηλαδή τὸ νήπιον καὶ τὸ βρέφος εἶναι ἀσίδοτα. Καὶ παριστάμεθα πολλάκις μάστιγες σκληρῶν μεταξὺ μητέρων καὶ διδασκάλων καὶ ἱερέων ἀκόμη, διότι οὗτοι ἐτύχε νὰ κάμουν παρατηρήσεις ἢ νὰ τιμωρήσουν ἐλαφρῶς τ' ἀθῶα καὶ προσφιλεῖ τῶν μικρά.

Οἱ γονεῖς αὐτοί, οὐδέποτε ἐσκέφθησαν, ὅτι τὰ βρέφη τῶν θὰ γίνουν μίαν ἡμέραν ὁ ἄνθρωπος. Καὶ διὰ νὰ γίνουν, εἶναι ἀνάγκη νὰ καταπολεμηθῇ μὲ κάθε θυσίαν τὸ κακὸν ἔνστικτον καὶ ἡ πονηρὰ κληρονομικότης.

(Συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελίδα)

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΞ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΔΩΡΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΙΑΝ ΤΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡΑ Ε . . .

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ Δ. Γ. Β.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Κόρη μου:

Ἐὰν εὐδοκήσῃ ὁ Κύριος νὰ ἔλθῃς εἰς γάμου κοινωνίαν μὲ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἠγάπησα καὶ κατὰ δικαιοσύνην, τότε νὰ μὲ ἀκούσῃς εἰς τὰ ἐπόμενα:

Νὰ σέβῃς καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν σύζυγόν σου, διότι αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ σου, αὐτὸς ὁ προστάτης σου, αὐτὸς ὁ ὁποῖος πρὸ παντὸς ἄλλου ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς ἐνδιαφέρεται διὰ σὲ καὶ σὲ ἀγαπᾷ.

Πρόσεχε! μὴ τὸν λυπήσῃς ποτέ, οὔτε διὰ λόγου οὔτε δι' ἔργου. Πάντοτε νὰ εἶσαι γλυκεῖα ἀπέναντί του, πάντοτε φιλαλήθης, πάντοτε εὐλικρινῆς καὶ ἁδολος καὶ πιστή.

Μὴ ἀπορρίψῃς ποτὲ τὸ θέλημά του, διότι θὰ εἶναι ὀρθόν. Μὴ πράττῃς τίποτε ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του. Εἰς ὅλα νὰ τὸν ἐρωτᾷς. Ἄνευ ἐργασίας ἢ ἄλλου λόγου σπουδαίου καὶ ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ συζύγου σου νὰ μὴ μεταβαίνῃς εἰς ξένην οἰκίαν, ἀκόμη καὶ τῶν στενῶν συγγενῶν.

Φρόντισε νὰ περιποιῇσαι πολὺ τὸν σύζυγόν σου. Νὰ φροντίζῃς περὶ τοῦ φαγητοῦ του, περὶ καθαριότητος τῶν ἐνδυμάτων του, τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, τὰ ὁποῖα καὶ νὰ ἔχῃς ἐν τάξει.

Νὰ ἐγείρῃς πρὸ τοῦ συζύγου σου τοῦλάχιστον ἡμίσειαν ὥραν διὰ νὰ τοῦ δίδῃς τὰς πρώτας περιποιήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ παροχὴ ὅλων τῶν μέσων πρὸς πλῆσιν, πρὸς ἔνδυσιν, καὶ ἡ προστομασία τοῦ πρωϊνοῦ ροφήματος.

Νὰ ἔχῃς πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ συζύγου σου. Ἀξιώσεις παραλόγους οὐδέποτε νὰ ἐγείρῃς. Νὰ ἐνδύῃς ὅπως θέλει ὁ σύζυγός σου καὶ νὰ φέρεσαι ὅπως θέλει αὐτός.

Ἐπεθύμουν νὰ μιμηθῇς τὴν μητέρα σου, ἡ ὁποία οὐδέποτε μοῦ εἶπε: «θέλω ἐκεῖνο τὸ ἐνδυμα ἢ ἐκεῖνο τὸ ὑπόδημα ἢ ἐκεῖνο τὸ φαγητόν». Ἐπιθυμῶ εἰς τοῦτο νὰ μιμηθῇς τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀπλουστάτην μητέρα σου ὅταν ἔχῃς σύζυγον λογικὸν καὶ εὐσυνείδητον καὶ γνωρίζει πᾶν ὅτι ἔχεις ἀνάγκην.

Πάντοτε νὰ εἶσαι ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς φαγητοῦ. Εἰς τοῦτο ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου σου. Νὰ μαγειρεύῃς τὸ ἀρκετόν. Νὰ ἀποφεύγῃς τὰς σπατάλας. Ἐὰν ἔχῃς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου σου, μαγεύουσιν ἅπασι, ἥτοι τὴν μεσημβρίαν, καὶ διατήρησον καλῶς μέρος τοῦ φαγητοῦ διὰ τὴν ἐσπέραν. Τὴν ἐκλογὴν τοῦ φαγητοῦ καὶ τὸ πῶς πρέπει νὰ γίνῃ νὰ ἀφίνῃς εἰς τὸν καλὸν σου σύζυγον.

Δ. Γ. Β.

Ἀρχιμ. Γ. Π.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Ἡ τελευταίως παρατηρηθεῖσα τάσις τῆς Ἐπισκοπικῆς Ὁργανώσεως ὅπως ἐνισχύσῃ τὸν Μοναχικὸν θεσμόν της εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον δεχομένη περισσοτέρας μοναχὰς εἰς τὰς γυναικείας μοναχικὰς ὁργανώσεις της, δὲν δύναται παρὰ νὰ κινήσῃ εἰς σκέψεις καὶ ἐκείνους οἱ ὅποιοι παρακολοῦθοῦν τὰ πράγματα τῆς ἰδικῆς μας νεαρᾶς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας. Διότι ὁ Μοναχισμὸς ἔχει καὶ κατὰ τοῦτο σπουδαιότητα καὶ σημασίαν ὅτι ἀποτελεῖ σύνδεσμον προσώπων τὰ ὅποια, ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων κανόνων, ὀφείλουν «νὰ ἀφιερῶσιν ὅλον αὐτῶν τὸν βίον καὶ νὰ ἐργάζωνται πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς Ἐκκλησίας παρέχοντα ἑαυτὰ ὑπόδειγμα χριστιανικῶν ἀρετῶν».

Εἶνε γεγονός ὅτι καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ στηρίζει ἀναμφιβόλως τὴν δύναμιν της καὶ εἰς τὰ γυναικεία μοναχικὰ τάγματα της. Αὐτὸ κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Διότι δὲν ὑπάρχει σήμερον ἐν Ἀμερικῇ ὅχι πλέον Καθολικὴ Ἐπισκοπὴ, ἀλλ' οὔτε καὶ Ναὸς Καθολικός, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἔχῃ ὡς δεξιὰν τοῦ χεῖρα γυναικείαν μοναχικὴν ὁργανώσιν, ἐκτάκτως ἐξυπηρετικήν.

Καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας τῶν Μοναζουσῶν εἶνε ὁ ἐξῆς ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ σχετικὸν συνοπτικὸν καταστατικόν: Τὰ γυναικεία μοναχικὰ τάγματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας διαιροῦνται εἰς 4 ἰδίως τμήματα. Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει ἐκεῖνας ἐκ τῶν μοναζῶν αἱ ὁποῖαι εἶναι αἱ ἐπισκέπτριαι λεγόμεναι μοναχᾶί. Αὐτῶν ἔργον εἶνε νὰ ἐπισκέπτονται κατ' οἶκον τοὺς πιστοὺς των, νὰ συμβουλεύουν, νὰ ΠΑΡΗΓΟΡΟΥΝ, νὰ ἀναγινώσκουν μαζύ των μέρη τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἢ ἄλλα ψυχωφελῆ βιβλία καὶ νὰ ἐνισχύουν ἠθικῶς τοὺς Καθολικοὺς.

Δεύτερον εἶναι αἱ ἀπασχολούμεναι μὲ τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας των. Αὐταί, περιερχόμεναι ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα ἢ ἀπὸ ἐργοστασίου εἰς ἐργοστάσιον, ζητοῦν τὸν ὁδολὸν ὅλον ὑπὲρ διαφόρων σκοπῶν τοῦ Καθολικισμοῦ, οὐδαμῶς πτοούμεναι πρὸ ἐμποδίων μικρῶν ἢ μεγάλων. Τοιαύτας μοναχὰς τεινούσας τὴν χεῖρα πρὸς ἐλεημοσύνην χάριν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας των, βλέπομεν πολλάκις τὸ θέρος μὲ τὴν ζέστην καὶ τὸν χειμῶνα μὲ τὰ ψύχην περιορχομένας τὰ καταστήματα ἀδιακρίτως εἰς ποῖον θρήσκεισμα καὶ ἂν ταῦτα ἀνήκουν.

Ἐπειτα εἶναι αἱ συνδεδεμέναι μὲ τὰ Νοσοκομεῖα καὶ τὰ Ἀσυλὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνήκουν εἰς ὠρισμένα τάγματα. Αὐταὶ παίζουν σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ὅλην ζωὴν τοῦ Νοσοκομείου. Δὲν εἶναι μόνον αἱ παρηγοροῦσαι τοὺς εἰς τοὺς θαλάμους τοῦ Νοσοκομείου ἀσθενεῖς, ἀλλ' εἶναι συνδεδεμέναι καὶ μετ' αὐτῆς ταύτης τῆς οικονομικῆς πολλάκις λειτουργίας καὶ διαχειρίσεως τοῦ Νοσοκομείου, κρατοῦσα πλειστάκις καὶ τὰ σχετικὰ λογιστικά ἢ ἄλλα βιβλία, καίτοι ἡ ἀποστολὴ των εἶναι κυρίως πνευματικῆς φύσεως. Ἐν μόνῃ τῇ πόλει τῆς

Νέας Ὑόρκης ὑπάρχουν 53,000 τοιαῦται μοναχὰ ἀπασχολούμεναι ὅλαι εἰς διάφορα Νοσοκομεῖα, Ἀσυλὰ καὶ Ἀπομωνωτήρια.

Τέλος εἶναι αἱ Διδασκάλισσαι-Μοναχὰ καὶ αἱ ἀπασχολημέναι εἰς τὴν συγγραφὴν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν διαφόρων, Καθολικῶν ἐννοεῖται, περιοδικῶν ἢ βιβλίων. Ἡ μόρφωσις των εἶνε μεγάλη. Ὁ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ ἐπικοινωνῇ μετ' ὑμῶν, παρακολοῦθῆσας ἅπαυτε τὴν ἐργασίαν τοῦ Καθολικοῦ Πανεπιστημίου Φόρντχαμ παρετήρησε μετὰ πραγματικῆς ἐκπλήξεως ὅτι εἰς τὰς τάξεις τοῦ Πανεπιστημίου ἐκείνου ἐφοίτων πολλαὶ νεαραὶ Μοναχᾶ, φοροῦσαι μάλιστα πλήρη τὴν μοναχικὴν στολήν των καὶ κατὰ τὰς σχολικὰς παραδόσεις. Αἱ Διδασκάλισσαι-Μοναχᾶ ἔχουν εἰς χεῖράς των τὴν μόρφωσιν τῶν παιδιῶν τῶν Καθολικῶν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχουν εἰς χεῖράς των τὸν Καθολικισμὸν ὅλον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἐφ' ὅσον αὐταὶ εἰς τὴν ἀπαλὴν καρδίαν των νεαρῶν ὁλοσπῶν ἐμφυσοῦν τὰς γνώσεις καὶ τὰς ιδέας τὰς ὁποίας θέλουν καὶ αἱ ὁποῖαι γνώσεις εἶνε δύσκολον νὰ ἀποσβεσθοῦν μετὰ ταῦτα. Δι' αὐτὸ καὶ ἐλέχθη ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία παραλαμβάνει τὸν Καθολικὸν μόλις γεννηθῇ καὶ τὸν ἀφίρει μόνον ὅταν ἀποθάνῃ. Τί ἐπιτυχίας ἔχουν, τί καρποφόρα ἀποτελέσματα φέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των εἶνε περιττὸν καὶ νὰ ἀναφέρωμεν. Ἐχουν εἰς τὰς χεῖράς των τὴν μόρφωσιν τοῦ Καθολικοῦ παιδικοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον καταρτίζουν ὅπως αὐταὶ θέλουν.

Ἐν Ἑλλάδι, αἱ Μοναχᾶ, ἀναλόγως, δὲν ἦσαν πολλαί. Καὶ τοῦτο διότι ὁ ὁμογενὴς γονεὺς ὡς ἰδεώδες πάντοτε τῆς ζωῆς του εἶχε πῶς νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν κόρην του. Αὐτὸ ἦτο ὁ ὕψιστος πόθος του πρὸ τοῦ ὁποίου εἰσίγων ὅλοι οἱ ἄλλοι πόθοι του, ἀτομικοὶ καὶ συνολικοί. Ὁ δυστυχέστερος γονεὺς ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται ἀκόμη μέχρ' αἰ σήμερον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν θὰ κατάρθον νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰς θυγατέρας του. Συνεπεία τούτου αἱ ἐν Ἑλλάδι γυναικείαι μοναὶ ἦσαν ἐλάχισται, ἐν ἀναλογίᾳ.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ὀλίγαι λειτουργοῦσαι (Τήνου, Σπετσῶν, Μυτιλήνης, Μιστρά, Ἀθηνῶν καὶ ἄλλαι τινές) γυναικείαι μοναὶ ἐσπεροῦντο ὠρισμένου προγράμματος ἐκ τῶν προτέρων καὶ ἐκ τῶν ἄνω διδομένου. Αἱ μοναχᾶ περιορίζοντο ἐντὸς τοῦ περιόλου τῆς Μονῆς καὶ ἐξήρχοντο ἐκεῖθεν μόνον εἰς στιγμὰς ἐξαιρετικὰς, ὅπως γνωρίζομεν. Δὲν εἶχον μεθοδικὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν κοινωνίαν· δὲν ἦσαν πρακτικαὶ κοινωνικαὶ ἐργάτριαι. Τὸ ἔργον των ἦτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, θεωρητικόν, χωρὶς πολλάκις κατεύθυνσιν ὠρισμένην, ὅπως γνωρίζομεν, μὴ ἐξυπηρετοῦν θετικῶς τὸν ὅλον σκοπὸν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κατενοήθη καλύτερον τί μεγάλα ὠφελήματα θὰ εἶχεν ἡ Ἐκκλησία μας καὶ συνεπῶς καὶ ὁ ὁμογενὴς κόσμος ἐὰν ἐφρόντιζε νὰ ἐνισχύσῃ πῶς γυναικείας μοναχικὰς ὁργανώσεις. Ὡς ἐκ τούτου βλέπομεν τὴν Ἑλληνίδα μοναζὴν σήμερον νὰ λαμβάνῃ ἄλλην κατεύθυνσιν, νὰ θέλῃ νὰ ἀποβῇ κοινωνικὴ ἐργάτις μᾶλλον ἀντὶ νὰ περιορίζηται μόνον εἰς προσευχὰς καὶ διακονίας ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου. Σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας στηρίζει δικαίως μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ τῶν γυναικείων μονῶν· δι' αὐτὸ ἀκριδῶς καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ εἰς αὐτάς κατεύθυνσιν συστηματικήν.

Εἶναι ὁμῶς ἀνάγκη νὰ τυγχάνουν αὐταὶ καλῆς μορφῶσεως, κατόπιν μάλιστα τῆς ὁλοῦν ἐξελέξεως τῶν πάντων ἐν

(Συνέχεια καὶ τέλος εἰς τὴν 15ην σελίδα)

Ἀρχιμ. Βενεδίκτου Κατσονεβάκη
Ἱερατικοῦ Προϊστάμενου
Νεαπόλεως, Ἰταλίας.

ΤΟ «ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ» ΕΝ ΣΗΜΑΣΙΑ ΘΕΙΑ

Ὅταν βοηθοῦμενοι ὑπὸ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, θεωροῦμεν ὡς ἀληθές πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀποκαλύψει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τότε καὶ μόνον τότε πιστεύομεν ἐν θ ε ι α ἐ ν ν ο ι ᾱ. Εἰς τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως εἶναι ἀνάγκη νὰ πιστεύῃ τις ἐν θεῖᾳ ἐννοίᾳ καὶ ὄχι ἐν ἐννοίᾳ ἀνθρωπίνῃ.

Διότι ὅταν λέγωμεν τὴν πρώτην λέξιν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, δηλαδὴ τὴν λέξιν «πιστεύω», ἐννοοῦμεν:—θεωρῶ ὡς ἀληθέστατον πᾶν ὅ,τι περιέχεται εἰς τὰ δώδεκα αὐτὸ ἄρθρα καὶ πιστεύω αὐτὸ ἰσχυρότερον παρὰ ἐὰν ἔβλεπον αὐτὸ διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν. Διότι ὁ Θεὸς ὁ Ὁποῖος δὲν δύναται νὰ ἀπατηθῇ οὔτε νὰ ἀπατήσῃ, ἔχει ἀποκαλύψει αὐτὸ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ δι' αὐτῆς τὸ ἔχει ἀποκαλύψει εἰς ἡμᾶς.»

Πιστεύομεν εἰς τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ:—«Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου, ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς σου, καὶ ἵσταγε εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν θὰ σοὶ δείξω. Καὶ θὰ σὲ κάμω πατέρα ἐνὸς μεγάλου ἔθνους καὶ θὰ σὲ εὐλογήσω. Καὶ ἐν σοὶ θὰ εὐλογηθῶσι πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.»

Καὶ ἀμέσως ὁ Ἀβραάμ ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ καὶ μετὰ μακρὸν ταξίδιον ἔφθασεν εἰς τὴν γῆν Χαναάν. Ὁ Ἀβραάμ ἐπομένως ἐθεώρησεν ὡς ἀληθές, ἐ π ί σ τ ε υ σ ε ν ἐκεῖνο ὅπερ τοῦ εἶχεν εἶπει καὶ ὑποσχενθῆ ὁ Θεός· ἔδωκε πίστιν εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ Θεὸς δὲν δύναται οὔτε νὰ ψευσθῇ οὔτε νὰ ἀπατήσῃ.

Ἐν ἄλλο παραδείγμα ἔχομεν εἰς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον. Ἡμέραν τινὰ εὐρέθη ὁ Χριστὸς παρὰ τὴν λίμνην καὶ ἀφοῦ ἐδίδαξε τὰ πλήθη εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα Πέτρον:—«Πήγαινε τὸ πλοῖον εἰς τὰ βαθεῖά, καὶ ρίψε τὰ δίκτυα.» Καὶ ὁ Σίμων εἰς ἀπάντησιν εἶπε: «Διδάσκαλε, ἄν καὶ εἰργάσθημεν ὅλην τὴν νύκτα, δὲν ἐπιάσαμεν τίποτε· ὅμως διὰ τὸν ἰδικόν σου λόγον θὰ ρίψω τὸ δίκτυον.» Ὁ Σίμων ἔρριψε τὰ δίκτυα διότι ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ θείου Διδασκάλου, καί-τοι ὅλαι αἱ συνθῆκαι ἦσαν ἐναντία.

Ὁφείλομεν νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸν Θεὸν διότι: «Χωρὶς πίστεως ἀδύνατον εὐαρεσθῆσαι—τὸν Θεόν—» (Ἐβρ. ια. 6), ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ ὅστις δὲν εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν, πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν Παράδεισον; Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἠπέλιψε τ ο ὑ ς ἀ π ί σ τ ο υ ς μετὰ τὴν αἰώνιον καταδίκην, λέγων: «Ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἦδη κέκριται.» (Ἰωάν. γ'. 18). Διὰ τὸν λόγον τούτων ὁ Κύριος ἠθέλε νὰ εἴπῃ εἰς ἡμᾶς: «Ὅστις δὲν πιστεύει εἶναι ἔνοχος τῆς αἰωνίου κατακρίσεως» καὶ ἐὰν ἐπιμενῇ ἐν τῇ ἀπιστίᾳ μέχρι θανάτου, θὰ κατακριθῇ αἰώνως.

Τὸ καθῆκον, ἡ ὑποχρέωσις, τοῦ πιστεύειν ἀρχίζει ὅταν ὁ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ ὅταν τοῦτέστι γνωρίζῃ νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν. Καὶ ἐπειδὴ διὰ νὰ πιστεύῃ τις εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ διὰ τοῦτο πᾶς Χριστιανὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σπουδάσῃ τὴν Κατήχησιν, ἐνθα περιέχεται ἐκεῖνο ὅπερ ὀφείλει νὰ πιστεύῃ.

Μία οἰκία χωρὶς θεμέλια δὲν στέκει· ἐν δένδρον τοῦ οὐλοῦ κόπτεται ἡ ρίζα, ἀποθνήσκει. Λοιπὸν, τὸ πιστεύειν εἶ-

ναι διὰ τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν ζωὴν ὅ,τι εἶναι τὸ θεμέλιον διὰ τὴν οἰκίαν, ἡ ρίζα δι' ἐν δένδρον· δὲν δύναται τις νὰ ἔχῃ τὴν Χριστιανικὴν ζωὴν χωρὶς νὰ πιστεύῃ.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμε γνωστὸν ἐκεῖνο ὅπερ ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν, διὰ μέσου τῆς Ἀ π ο κ α λ Ὑ ψ ε ω ς, ὁμιλῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ μέσου τῶν Προφητῶν, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεκάλυπεν ὁ Θεὸς τὸ διδάσκει ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ διαφυλάξῃ καὶ διδάξῃ τὰς ἀποκαλυφθείσας ἀληθείας.

Καὶ ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν πᾶν ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔχει ἀποκαλύψει, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἡ αἰώνιος Ἀ λ ῆ θ ε ι α καὶ Σοφία ἄπειρος. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ὡς οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες δύνανται νὰ ἀπατηθῶσιν ἐξ ἀγνοίας, διότι ὁ Θεὸς εἶναι π α ν τ ο γ ν ὼ σ τ η ς καὶ δὲν δύναται νὰ ψευσθῇ, διότι ὢν ἀπείρως ἅγιος καὶ τέλειος, μισεῖ πᾶν ὅ,τι εἶναι κακόν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ψεῦδος. Διὰ τοῦτο λέγει ὁ Παῦλος «ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν» (Ἐβρ. στ'. 18) Καὶ ἐπειδὴ εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἀληθές πᾶν ὅ,τι ὁ Θεὸς ἔχει ἀποκαλύψει, λέγεται ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἡ Α ἰ ὡ ν ι ο ς Ἀ λ ῆ θ ε ι α. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει εἶπει: «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι», (Ματθ. κδ'. 35).

Ὁφείλομεν ὅθεν νὰ πιστεύωμεν σταθερῶς καὶ ἄνευ ἀμφιβολίας τινὸς εἰς ὅλας τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως, ὄχι διότι τὰς ἐννοοῦμεν, ὄχι διότι τὰς ἐδιδάχθημεν ἀπὸ ἑν πρόσωπον πεπαιδευμένον, ἀλλὰ διότι ὁ Θεός, ἡ αἰώνιος ἀλήθεια, ἔχει ἀποκαλύψει αὐτάς.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἶναι τονισμένον εἰς τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν μὲ Εὐρωπαϊκὴν παρασημαντικὴν. Ἐνημερωμένον διὰ τετραφανίαν καὶ Μουσικὸν Ὅργανον, Ἀρμόνιον ἢ Πιάνο. Περιέχει ὅλην τὴν Λειτουργίαν, τὰ ψαλλόμενα ὑπὸ τῆς χορωδίας καὶ εὐχὰς καὶ αἰτήσεις τοῦ Ἱερέως. Περιλαμβάνει μίαν Λειτουργίαν διὰ τὰς Κυριακάς καὶ μεγάλας Ἑορτὰς καὶ ἄλλην συντομωτέραν διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὰς Καθημερινάς. Εἶναι λίαν εὐχρηστον καὶ ἡ τιμὴ του ἐκανόνισθη εἰς μόνον 75 σέντς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων ἐκδόσεως καὶ βιβλιοδετήσεως.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Θ Η Τ Ε

τὸ νέον τοῦτο Μουσικὸν Βιβλίον διὰ τὰς Ἐκκλησίας, τὰ Ἑλληνικά καὶ Κατηχητικὰ Σχολεῖα καὶ τὰ σπῖτια.

Ἀ π ε υ θ υ ν θ ῇ τ ε :

Supreme Educational Board, Greek Archdiocese
25-19 30th Drive, Astoria, L. I., N. Y.

ΑΡΘΡΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

1939

ΕΙΣ τὸν θυτὸν τῆς αἰωνιότητος προϋπέμψαμεν καὶ τὸ 1938 καὶ εἰσῆλθομεν ἤδη εἰς τὸ 1939 μὲ τὰς χρηστοτέρας τῶν ἐλπίδων. Ἄλλ' ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἔάν τὸ παρελθὸν ἔτος κατωρθώσαμεν νὰ τὸ διέλθωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ συμφώνως μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι ἐκάμομεν τοῦτο, ὅσοι ἐζήσαμεν συμφώνως μὲ τὸν Εὐαγγελικὸν Νόμον, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγράφη εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν:—«ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ». Ἄλλ' ὅσοι δὲν ἐζήσαμεν ζωὴν πνευματικὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἶνε ἐπάναγκες νὰ ἀποτινάξωμεν τὴν νάρκην καὶ τὴν ἀδιαφορίαν, χρησιμοποιοῦντες τὸν σταθμὸν τοῦτον, τὸ 1939, ὡς ἀπαρχὴν καὶ ἀφετηρίαν νέας ζωῆς, δίδοντες νέον πλέον κατεύθυνσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας. Εἴμεθα ὑπεύθυνοι δι' ἐκάστην ἡμέραν, δι' ἐκάστην στιγμήν. Τὸ 1939 διὰ νὰ εἶνε ἔτος πλούσιον εἰς ἀποτελέσματα, πρέπει **ΗΜΕΙΣ** νὰ τὸ θελήσωμεν πρωτίστως. Ἀς μὴ ἀφήσωμεν νὰ παρέλθῃ ἀτελεσφόρητον καὶ τὸ νέον τοῦτο ἔτος, τὸ 1939, τὸ ὁποῖον ἡ διεύθυνσις τοῦ Περιδικοῦ σας τούτου, σὰς εὐχεται φορὸν πάντων τῶν κατὰ Θεὸν ἀγαθῶν.

— + —

ΕΝΑΣ ΑΘΟΥΡΥΒΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΛΑΪΚΟΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΔΕΝ δυνάμεθα παρὰ μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ χαρὰν νὰ ἐξάρωμεν τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖται κατὰ τὰ τελευταῖα 2 ἔτη ἀπὸ τὸν Ἐπιθεωρητὴν τῶν Ἑλλήνων Σχολείων κ. Ἡρ. Παπαμανώλην. Εἰς τὰς διαφόρους Κοινότητες καὶ μικροπαροικίας τὰς ὁποίας ἐπισκέπτεται οὗτος, ἐξυπηρετεῖ ἐπωφελέστατα τοὺς μεγάλους σκοποὺς τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὴν λίαν διαφωτιστικὴν ἔκθεσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, τὴν δημοσιευθεῖσαν τελευταίως καὶ εἰς τὸ Περιδικὸν τοῦτο. Ὁ ἰδεώδης οὗτος λαϊκὸς Ἱεραπόστολος ἐπιτελεῖ ἀθουρύβως ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ὁμογένεια καὶ ἡ Ὁρθοδοξία ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πολλὰ θὰ τῷ ὠφελοῦν, κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον ὁ ἐν λόγῳ συνεργάτης δὲν περιορίζεται εἰς ἀπλὴν τυπικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ ἔργου τῶν Σχολείων καὶ τῶν διδασκάλων μας, ἀλλὰ αὐτοπροαιρέτως παρέχει συμβουλὰς εἰς τοὺς μαθητὰς τοὺς ὁποίους δέχεται μὲ τοῦτ' αὐτὸ πατρικὴν ἀγάπην. Ἐπὶ πλέον ἐπισκέπτεται ταπεινότατα γονεῖς καὶ ἰδίᾳ μητέρας τὰς ὁποίας νουθετεῖ καὶ διαφωτίζει ὡς ἕνας πραγματικὸς ζηλωτὴς Ἐθνικὸς καὶ Ὁρθόδοξος Ἱεραπόστολος. Αἱ προτροπαὶ του, τὰ κηρύγματά του εἰς τοὺς Ναοὺς, εἰς τὰς αἰθούσας, συγκεντρώνουν πάντοτε πολυπληθεῖ ἀκροατήρια. Πρακτικὰ τὴν σκέψιν καὶ θαυστοχάστος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀνεξάντλητος καὶ πάντοτε ἀποκτὰ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὧν τῶν Κοινοτικῶν παραγόντων καὶ τῶν ἰδιωτῶν, τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν, μὲ τὸ εἰρηνικὸν καὶ ταπεινὸν του ὕφος

καὶ μὲ τὸ καλοκάγαθον μεϊδιάμα του. Ἀναμφιβόλως ὀφείλεται εἰς τὸν ἐν λόγῳ συνεργάτην ἢ πλέον τιμητικὴ ἐπιθροάβουσις.

— + —

ΜΕΤΩΠΑ ΕΙΡΗΝΗΣ Ἡ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΙ;

ΕΙΝΕ τοῦτ' αὐτὸ παράδοξος — διὰ νὰ μὴ χρησιμοποιήσωμεν ἄλλην ἔκφρασιν — ἡ πολιτικὴ τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν οἱ μεγάλοι τῶν διαφόρων μεγάλων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ἀφ' ἐνὸς μὲν λέγουν τελευταίως ὅτι «ποτὲ ὁ πόλεμος δὲν εἶνε ἀναπόφευκτος» ὅπως εἶπε καὶ ἐνῶπιον τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων ὁ πρῶν Πρωθυπουργὸς Ἑξοχώτατος κ. Μπάλτουϊν, ὑποστηρίξας τὴν ἀποψιν ὅτι θὰ ἔπρεπεν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀποφεύγουν τὸν πόλεμον μέχρι καὶ τελευταίας θυσίας. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου ἄλλοι μεγάλοι διπλωμάται λέγουν ὅτι «καὶ ὅμως δὲν θὰ ἀποφύγωμεν τὸν πόλεμον», φέροντες ὠρισμένα ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα, τοὺς διαφόρους πολεμικοὺς συνασπισμοὺς καὶ τὴν βουλιμίαν ὠρισμένων τινων ἔθνων τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν λέγουν «ἀρκεῖ» ὁσαυδήποτε ἐδαφικὰς ἢ ὕλικὰς παραχωρήσεις καὶ ἂν λάθουν. Εἰς ἐν ὅμως σημεῖον συμφωνοῦν ὅλοι καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο εἶνε ὅτι ὅλα τὰ Κράτη, μικρὰ καὶ μεγάλα, προπαρασκευάζονται πολεμικῶς κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ περιπλακῇ καὶ πάλιν κάποτε ὁ κόσμος εἰς τρομακτικὴν παραζάλην πρὸ τῆς ὁποίας θὰ ὠχριά ἴσως ὁ τελευταῖος Εὐρωπαϊκὸς Πόλεμος. Αἱ διδασκαλαὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν λαμβάνονται πλέον ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ θερίσουν κάποτε τὰ ζιζάνια, τὰ ὁποῖα σπείρουν τώρα συνολικῶς. Ὁ κόσμος δὲν θέλει δυστυχῶς νὰ σωφρονισθῇ καὶ δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ὅποτε καὶ θὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν τὰς ἀταξίας του.

— * —

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ Ἡ ΕΔΡΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ;

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίας ὅπως ἰδρῦση ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1939 ἐπίσημον Γραφεῖον Πληροφοριῶν διὰ νὰ δίδῃ πληροφορίας καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τῶν εἴκοσι δύο ἐκατομμυρίων Καθολικῶν οἱ ὁποῖοι εἶναι κάτοικοι τῆς Μεγάλης ταύτης Χώρας, δεικνύει τὰς προπαγανδιστικὰς τάσεις τοῦ Καθολικισμοῦ. Κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ Γραφείου τούτου τῶν Πληροφοριῶν ἐτέθη ὁ πολὺς Καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Σεβ. JOHN MARK GANNON τῆς ERIE, PA., γνωστὸς διὰ τὸ προπαγανδιστικόν του πνεῦμα. Διότι δὲν θὰ δυσκολευθῇ θεβαίως κανεὶς νὰ δίδῃ ὅτι, κάτωθεν τῆς ὀργανώσεως τοῦ Γραφείου τούτου τῶν πληροφοριῶν, κρύπτεται ἡ ἰδέα τῆς διαδόσεως τοῦ Καθολικισμοῦ ὅπουδῆποτε καὶ ὅπουσδήποτε, γνωστοῦ πλέον τυγχάνοντος ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν παύει νὰ προπαγανδίζῃ συστηματικῶς καὶ μεταξὺ ἀκόμῃ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι κρατοῦν ἀμιγῆ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ ὡς τὴν ἐδίδαξεν Οὗτος καὶ ὡς τὴν διαφυλάσσει ἡ Ἱερά Ὁρθόδοξος Παράδοσις. Καὶ ἀπέναντι ὧν αὐτῶν τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν δὲν ἔχουν παρὰ μὲ ζῆλον καὶ ἀγάπην νὰ διακρατοῦν τὰς παραδόσεις τῶν ἐκείνοι πρὸ παντὸς οἱ ὁποῖοι ἠτύχησαν νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ πίστει, τὴν ὁποίαν τοῖς παρέδωκαν οἱ εὐσεβεῖς γονεῖς τῶν καὶ ἡ Ἀγία Ἐκκλησία.

Ἀρχιμ. Γερμ. Πολυζωίδου

Ο ΑΜΒΟΝ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Μία δυνατή φωνή. — Ὁ ὁριζμός τῆς Μετανοίας. — Τί κάνει
ἡ Μετανοία; — Σύγχρονα παραδείγματα. — Ἀποτελε-
σματικός τρόπος Μετανοίας. — Συντριβὴ καρδι-
ας. — Σταθερὰ ἀπόφασις. — Κατεπιγόνδα
ἀνάγκη.

Πελωρία ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Κηρύττει μετάνοιαν εἰς ἄφρονιν ἁμαρτιῶν. Καὶ τὸ σάλπι-
σμά του αὐτὸ ὑπὸ τὰς τελευταίας μάλιστα περιστάσεις εἶνε
πολὺ παρήγορον διὰ τὴν πᾶσχουσαν σήμερον ἀνθρωπότη-
τα. Καὶ ὅμως πόσοι ἀπὸ ἡμᾶς σήμερον ἀκούουν τὴν σωστικὴν
φωνὴν τοῦ Προδρόμου καὶ πόσοι ἀποφασίζουν νὰ μετα-
νοήσουν;

Ἀτυχῶς τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν ὅτι ὀλίγοι, πολὺ
ὀλίγοι, εἶναι ἐκεῖνοι πού, συνασθάνομενοι τὴν ἁμαρτωλὴν
μας ζωὴν, μετανοοῦμεν. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού λαμ-
βάνουν ἀπόφασιν νὰ βαδίσουν εἰς τὸ ἐξῆς τὸν δρόμον πού
φέρει ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Οἱ περισσότεροι λησμονοῦμεν τὴν
μετάνοιαν ἢ καταφεύγομεν κάποτε εἰς αὐτὴν ἀλλὰ δὲν ὠ-
φελούμεθα καθόλου, διότι ἡ μετάνοια αὐτὴ δὲν γίνεται ὅπως
πρέπει νὰ γίνεται. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ἂν τὴν
ἀναγκαιότητα αὐτῆς καὶ ἂν τοὺς ἀπαραίτους ὁρους τῆς
πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν. Παρακαλῶ προσέξατε
εἰς τὰς παρακάτω γραμμὰς πού γράφω μὲ ὅσον τὸ δυνατόν
μεγαλυτέραν σαφήνειαν καὶ συντομίαν.

Μ Ε Ρ Ο Σ Α'.

ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

— ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Μετάνοια εἶνε βαθυτάτη λύπη διὰ τὰς κακὰς
πράξεις καὶ τὰς κακὰς σκέψεις μας καὶ σταθερὰ ἀπόφασιν
νὰ σκεπτόμεθα εἰς τὸ ἐξῆς καλὰ καὶ νὰ ἐνεργῶμεν καλὰ,
συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ παραγγέλματα τοῦ Θε-
οῦ. Ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν ὁρισμὸν τῆς μετανοίας ἐννοοῦ-
μεν πόσον ὑψίστη ἀρετὴ εἶνε ἡ μετάνοια, ἀφοῦ μᾶς συμφιλι-
ώνει μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς κάνει τέκνα ἀγάπης ἀπὸ τέκνα
ἀνυπακοῆς καὶ ἀπειθαρχίας.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχομεν ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ,
ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν μᾶς λείπει τίποτε ἀπολύτως. Ὅλα
αὐτὰ ἡμποροῦν ἀρὰ γε νὰ μᾶς κάμουν εὐτυχισμένους ἂν τὸ
κτύπημα τῆς συνειδήσεώς μας νύκτα καὶ ἡμέραν καταθλί-
βει τὴν ψυχὴν μας; Ποιὸς θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὰς συνεχεῖς
θλίψεις καὶ ταραχάς; Ποιὸς θὰ μᾶς ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τὰς
τύψεις καὶ τοὺς σπαραγμοὺς τῆς καρδίας; Κανεὶς ἄλλος πα-
ρὰ ἡ μετάνοια, ἀγαπητοί μου. Αὕτῃ λύει τὸ ὅλον πρόβλημά
μας.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΗΝ ΤΥΨΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ἡ μετάνοια ἡμπορεῖ νὰ ἀποκόψῃ τὴν ρίζαν καὶ τὴν
πηγὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεται ἡ ἀφόρητος αὐτὴ κατὰ-
στασις. Δι' αὐτῆς ὁ πρὶν ἀβίωτος βίος μας λαμπρύνεται καὶ
καταπαύει ἡ τύψις τῆς συνειδήσεώς μας. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ κῆ-
ρυξ τῆς μετανοίας δὲν παύει κηρύσσειν βάπτισμα μετανοί-
ας καὶ αὐτὸ πρωτίστως ζητῶν ἀπὸ ἐκείνους πού προσέρχον-
ται πρὸς αὐτόν. Χωρὶς καμμίαν δικαιολογίαν ἐκλαμβάνει
ὅλους ὡς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀπαιτεῖ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ μετανοή-
σουν, ἂν θέλουν νὰ ἀλλάξῃ γύρω των ἡ ζωὴ ὁλόκληρος. Ἀ-
κούσατε τὸ κήρυγμά του.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ

Ἀλλὰ, διὰ τῆς μετανοίας, ἐξασφαλίζομεν ὅχι μόνον τὴν
ἐπὶ τῆς γῆς εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἡ
Ἁγία Γραφὴ διδάσκει ὅτι πολλοί, οἱ ὁποῖοι περιέπεσαν εἰς
διαφόρους ἁμαρτίας καὶ ἐτιμωρήθησαν, ἤδη εὐρίσκονται
εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ μεγαλο-
φρονότατος τῶν Προφητῶν Ἡσαΐας εἶπεν:—«Ἐπιστράφη-
τε ἐπ' ἐμὲ καὶ σωθήσεσθε οἱ ἅπ' ἐσχάτου τῆς γῆς» καὶ ἄλ-
λου ὁ ἴδιος εἶπεν:—«ἐπιστράφηθι πρὸς με καὶ λυτρώσομαι
σε» (Ἡσ. 44, 22).

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραθέσω περισσότερα, καὶ ἐκ τῆς Και-
νῆς Διαθήκης, παραδείγματα ἀναφέρων μόνον τὸ ὄνομα τοῦ
Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐχθρὸς τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ, μετὰ τὸ ἦσας, ἐγένετο στύλος καὶ ἐδραῖωμα
αὐτοῦ, ὅπως ὅλοι, ἄλλως τε γνωρίζομεν.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Δὲν ἀπολείπουν ὅμως καὶ τὰ παραδείγματα τὰ σύγχρο-
να, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν ὅτι ἄνθρωποι πού ἐδοῦνεν ἔως
προχθὲς ἀκόμη εἰς τὰ ἀγριώτερα τῶν παθῶν, σήμερον εἶνε
σεμνώματα ἀρετῆς καὶ καλωσύνης. Μετανοήσαντες ἐμπρό-
κτως, μετεβλήθησαν, διὰ τῆς θείας χάριτος, εἰς πρότυπα
ἀγαθότητος. Παρ' ὅλην τὴν πεζότητα τῆς σημερινῆς ἐπο-
χῆς ὑπάρχουν ἄνθρωποι — περὶ αὐτοῦ ἂς εἰμεθα βέβαιοι—
πού εἶνε χριστιανοὶ καλοὶ, ζῶντες συμφώνως μὲ τὰ παραγ-
γέλματα τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

Μὴ ἀμφιβάλωμεν λοιπὸν περὶ τοῦ ἀπαραίτου αὐτοῦ
μέσου τῆς μετανοίας διὰ τὴν ἐπίγειον καὶ τὴν μέλλουσαν
εὐτυχίαν μας. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν τοῦ
μέσου τούτου ἀπαιτοῦνται καὶ οἱ ἐξῆς τρεῖς ἀπαραίτητοι
ὁροι.

Μ Ε Ρ Ο Σ Β'.

ΤΡΟΠΟΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΗ

Πολλοί, πολλὰκις, ὁμολογοῦμεν τὰ ἁμαρτήματά μας,
ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι ἡ μετάνοια αὐτὴ δὲν φέρει κανὲν ἀπολύ-
τως ἀποτέλεσμα, διότι μόνον φαινομενικῶς μετανοοῦμεν,
ἐνῷ ἡ καρδιά μας καμμίαν συγκίνησιν καὶ συντριβὴν δὲν
αἰσθάνεται διὰ τὴν παρακοήν. Ἄλλ' εἶνε ποτὲ δυνατόν ὁ
Θεός, «ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς», ὁ Καρδιογνώστης,
νὰ ἀκούσῃ φωνὴν μετανοίας ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τώρα μὲν
λυπεῖται διὰ τὰς ἁμαρτίας του καὶ μετανοεῖ, αὐριοῦν δέ, ἢ
μᾶλλον μετὰ πέντε λεπτά, κάνει πάλιν τὴν ἴδιαν ἁμαρτίαν;
Βεβαίως ὄχι, διότι ἡ τοιαύτη μετάνοια εἶνε χειροτέρα καὶ

αὐτῆς ταύτης τῆς ἁμαρτίας. Περὶ αὐτοῦ ἃς εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι.

Ἐὰν τοῦ Ζαχαρίου ἡ μετάνοια γίνεται δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦτο συμβαίνει διότι οὗτος εἰλικρινῶς μετανοεῖ καὶ μὲ καρδίαν συντετριμμένην πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἰησοῦ. Ἐὰν τοῦ Ἀσώτου τὴν μετάνοιαν εὐχαρίστως λαμβάνῃ ὑπ' ὅπιν ο Ἐὐδὸς καὶ σώζει αὐτόν, εἰς οὐδὲν ἄλλο ὀφείλεται τοῦτο παρὰ εἰς τὴν εἰλικρινὴ τοῦ μετάνοιαν, τὴν ὁποίαν μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του ἐφύλαξεν. Μετάνοια λοιπὸν ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ καρδίαν σ υ ν τ ε τ ρ ι μ ἔ ν η ν εἶνε μετάνοια ἄκαρπος, ἀνωφελὴς καὶ ἀτελεσφόρητος.

ΣΤΑΘΕΡΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἄλλὰ καὶ ἡ τοιαύτη μετάνοια εἰς τίποτε δὲν ὠφελεῖ πάλιν ἐὰν ὁ μετανοῶν δὲν λάβῃ ἀπόφασιν ὅτι δ ι η ν ε κ ῶ ς εἰς τὸ μέλλον θὰ ἀπέχη ἀπὸ κάθε κακῆς ἐπιθυμίας καὶ ἀπὸ κάθε κακῆς πράξεως. Ἐὰν ἡ μετάνοια δὲν ἔχη ἀπώτερον σκοπὸν νὰ εἶνε διαρκὴς καὶ ἀκλόνητος, δὲν ὠφελεῖ. Ἐκεῖνος ποὺ μετανοεῖ σήμερον χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπόφασιν νὰ μὴ ξαναπέσῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὁμοιάζει ἐκεῖνον ποὺ δὲν λαμβάνει ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὸ ἴδιον χανδάκι εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε ἔπεσε.

Τοιαύτην μετάνοιαν, σ τ α θ ε ρ ἄ ν, ὁ πρόδρομος τοῦ Κυρίου κηρύσσει, ἐξαγγέλλων τὸ βάπτισμα τῆς μετανοίας καὶ προτρέπων τὸν λαὸν νὰ ζήσῃ ἄλλον βίον. Τοιούτου ἀκριβῶς εἰδὸς μετάνοια ἐξήλειψε καὶ τὸ ἁμάρτημα τοῦ Δαβὶδ. Τοιούτου εἰδὸς μετάνοια καὶ τὴν ἁμαρτωλὴν γυναῖκα ἐδικαίωσε. Τοιούτου εἰδὸς μετάνοια καὶ αὐτὸν τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη τὸν Χριστόν, εἰς τὴν προτέραν του θέσιν ἐπανέφερεν.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Τρίτος ὅρος ἀπαραίτητος καὶ ἐκδηλώσις τῆς μετανοίας, εἶνε ἡ καταφυγὴ πρὸς τὸν Πνευματικὸν πρὸς ἐξομολόγησιν. Τὸ μέσον τῆς ἐξομολόγησεως εἶνε εὐεργετικώτατον. Ὁ φιλόσοφος Λεϊβνίτιος εἰς τὸ «Θεολογικὸν σύστημά» του, εἶπε, μεταξὺ ἄλλων:—«ἡ ἐξομολόγησις παρέχει μεγάλην παρηγορίαν εἰς τοὺς μετανοοῦντας. Αἱ συμβουλαι τοῦ Πνευματικοῦ διευθύνουν τὰ αἰσθητά μας, μᾶς διαφωτίζουν περὶ τῶν ἐλαττωμάτων, μᾶς διαλύουν τὰς ἀμφιβολίας μας καὶ βοηθοῦν νὰ ἐπανορθώσωμεν τὰ σκάνδαλα.»

Πολλοὶ σήμερον θεωροῦν περιττὴν τὴν ἐξομολόγησιν ἄλλοι νομίζουν ὅτι εἶνε ἀρετὴ ἡ συγχωρητικὴ εὐχὴ ποὺ τοῖς διαβάζει ὁ Ἱερεὺς καὶ ἄλλοι συστήλλοντα νὰ εἴπουν τὰς ἁμαρτίας των λησμονοῦντες ὅτι ἐκεῖνος ποὺ π ρ α γ μ α τ ι κ ῶ ς μετανοεῖ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ὅ,τι δῆποτε διὰ νὰ ἐξιλεωθῇ μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρός.

ΑΛΛ' ΗΜΕΙΣ;

Αὐτοὶ εἶνε, ἐν συνόψει, οἱ ἀπαραίτητοι ὅροι πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν τῆς μετανοίας. Ἄλλ' ἡμεῖς τί κάμνομεν σήμερον; Μετανοοῦμεν ἄρα γε μὲ κ α ρ δ ι ἄ ν σ υ ν τ ε τ ρ ι μ ἔ ν η ν καὶ ἐπιμένομεν δ ι α ρ κ ῶ ς εἰς τὴν μετάνοιαν; Ἀτυχῶς οἱ πλείστοι — διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ὅλοι — παραμελοῦμεν ὅλως διόλου τὴν σωστικὴν αὐτὴν ἀρετὴν καὶ μόνον εἰς ἡμέρας δυστυχημάτων προσφεύγομεν πρὸς αὐτήν. Νομίζομεν ὅτι θὰ ζήσωμεν αἰωνίως ἐπὶ τοῦ πλανήτου αὐτοῦ. Νομίζομεν ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέλομεν.

ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΓΚΗ

Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη — μεγίστη ἀνάγκη — νὰ κατανοήσωμεν τὴν δύναμιν τῆς μετανοίας καὶ νὰ προστρέξωμεν πρὸς αὐτὴν ὅπως προσέτρεξεν ὁ Ἀσώτος Υἱός, ὅπως προσέτρεξεν ὁ Τελώνης, ὅπως προσέτρεξαν ἄλλοι. Εἶναι ἀνάγκη διὰ μιᾶς ἀποφάσεως τῆς θελήσεως καὶ ὅλων τῶν ψυχικῶν μας δυνάμεων νὰ περάσωμεν ἀπὸ μίαν δευτέραν γέννησιν διὰ συντριβῆς καὶ σταθερότητος καὶ ἐξομολογήσεως διὰ νὰ ἀπελευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας· ἄλλως οὐδεὶς «δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

ΑΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΩΜΕΝ

Μετανοήσωμεν πλέον. Μὲ συντετριμμένην καρδίαν, μὲ σταθερὰν ἀπόφασιν καὶ μὲ ἐξομολόγησιν καὶ μεταληψιν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ παθόντος καὶ σταυρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἃς ἀρχίσωμεν νέον πλέον δρόμον διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν «χαρὰν τοῦ Κυρίου» μας. Δυνατὰ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Προδρόμου ἡ λέγουσα:—

«Μετανοεῖτε ἡγγικε γὰρ
ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Συστήσατε τὸν «Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν» εἰς τοὺς φίλους σας. Παρακαλέσατέ τους νὰ τὸν διαβάζουν τακτικῶς. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἄσκει μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ὅν ἐπλήρωσαν τὰς συνδρομάς των νὰ πληρώσουν αὐτὰς εἰς τοὺς ἐγγράψαντας αὐτοὺς ἢ νὰ τὰς ἀποστείλωσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ δι' ἐπιταγῆς, ἐπ' ὀνόματι:

THE ORTHODOX OBSERVER

25 - 19 30th Drive

Astoria, L. I., N. Y.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΤΑ ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Εἶνε κυριολεκτικῶς Θεοῦ εὐλογία νὰ διέρχεται κανεὶς τὴν ζωὴν αὐτὴν μὲ νοῦν προσεκτικόν, μὲ διάνοιαν ἀπερίσπαστον καὶ δεκτικὴν ἀναπτύξεως, οὕτως ὥστε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι ὄντως ὥραϊα καὶ τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν Θεὸν-Δημιουργὸν διὰ νὰ τὰ χαρῇ ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος καὶ μόρφωσιν ἀπέραντον καὶ πείραν ἐξαιρετικὴν εἶχε καὶ κάτοχος μεγάλῃς διανοίας ἦτο, γράφων ἁπλοῦς πρὸς τὸν μαθητὴν του, τὸν Τιμόθεον, ἐξεδήλωνε ζωηρότατον ἐνδιαφέρον ὅπως ὁ πνευματικὸς του αὐτὸς υἱὸς καὶ μαθητὴς προοδεύῃ σταθερῶς χωρὶς νὰ παρεμποδίζηται ἀπὸ διάφορα πνευματικά, σωματικά καὶ ψυχικά ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του.

Τὸν συμβούλευε γράφων αὐτολεξεῖ:—«καταγίνου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν», (Α' Τιμ. 4,13) καὶ ὡσαύτως:—«ταῦτα μελέτα». Καὶ πολὺν δικαίως. Διότι ὑπάρχουν πάντοτε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλους τοὺς τόπους, τόσα πολλὰ ἐλαφρὰ καὶ βλαβερά ἀναγνώσματα, ὥστε πολλοὶ ὀλίγοι, πρὸ παντὸς νέου, θέλουν νὰ διαβάζουν καλὰ, ὑγιᾶ ἀναγνώσματα εἰς τὰ ὁποῖα καὶ νὰ μένουν διὰ νὰ ἦναι φανερά εἰς πάντας ἡ προκοπὴ των. Οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν, ἐὰν διαβάζουν, διαβάζουν ἔργα ἐλαφροῦς προελεύσεως, ἀτυχῶς.

Καθίστα ἐπίσης ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐπιφυλακτικὸν τὸν Τιμόθεον νὰ «μὴ προσέχη εἰς μύθους», οἱ ὁποῖοι μόνον φιλονεικίας ἐπιφέρουν παρὰ οἰκοδομὴν εἰς τὴν πίστιν. Τὸν συμβούλευε νὰ ἀποφεύγῃ ἅθε τι τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συντελέει εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ εἰς τὸ νὰ καταρρίψῃ τὸ ἠθικόν του καὶ νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν «καθαρὰν καρδίαν καὶ τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν» τοῦ Τιμοθέου.

Καὶ αὐτὰ μὲν, τὰ ἀνωτέρω δηλ., ἀφοροῦν τὴν διανοητικὴν καθαρότητα καὶ εὐεξίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὡς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ σωματικόν, εἰς τὸ φυσιολογικόν ὅπως θὰ ἐλέγγομεν μέρος:—

Εἶναι πραγματικῶς εὐεργετικὸν νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς δυνατόν, ρωμαλέον, ὑγιὲς σῶμα καὶ νὰ τὸ διατηρῇ τοιοῦτο· καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐνδιεφέρετο καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο προκειμένου περὶ τοῦ Τιμοθέου, τοῦ ὁποῖου τὰς «συχνὰς ἀσθενείας» προσεπάθει νὰ εὗρῃ τρόπον διὰ νὰ θεραπευθῶν. Ὡς ἐκ τούτου φαίνεται ἀπαραίτητος μία μετρία γύμνασις καί, συνεπῶς, μία μακρὰ πεζοπορία καθημέραν. Διὰ τοῦτο, μεταξὺ ἄλλων, ἔγραφεν:—«Ἡ σωματικὴ γυμνασία εἶνε πρὸς ὀλίγον ὠφέλιμος» (Α' Τιμ. 4. 8.)

Τελευταία, ἀλλ' ὅχι καὶ ἐλαχίστη, ἀνάγκη εἶνε ἡ ψυχικὴ ὅπως θὰ ἐλέγγομεν συνεχὲς ἀσκήσις τοῦ Χριστιανοῦ. Ἐὰν ἡ ἐπιθυμία τῶν καρδιῶν μας εἶνε νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Χριστὸν καὶ ὅχι τὰς ἐγωϊστικὰς τάσεις τοῦ ἑαυτοῦ μας,

τότε ἡ πρώτη μας εὐθύνη εἶνε ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου μας. Εἴμεθα πλήρως ὑπεύθυνοι. Πόσοι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποὺ διαβάζονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, θὰ ἤθελον νὰ μὴ εἶναι καρφωμένοι εἰς τὸ κρεβάτι τῆς ἀσθενείας τῶν διὰ νὰ εἰμποροῦν ν' ἀφιερῶσιν εἰς ἔργα ὥραϊα τὸν καιρὸν τῶν τῶν ὁποῖον ἡμεῖς τόσον ἀσκεπτα σπαταλῶμεν!...

Ὁποῦδήποτε ἐν τούτοις εὐρισκόμεθα, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ γίνωμεν «τύποι τῶν πιστῶν εἰς λόγον, εἰς συναναστροφὴν, εἰς ἀγάπην, εἰς πνεῦμα, εἰς πίστιν, εἰς καθαρότητα». Καὶ αὐτὸ ὑποχρεοῖ ὅχι μόνον τοὺς νέους, ἀλλὰ καὶ τοὺς προηγμένους εἰς ἡλικίαν καὶ εἰς πίστιν καὶ εἰς βαθμούς (Α' Τιμ. 3, 2), τόσον δὲ τοὺς ἄνδρας ὅσον καὶ τὰς γυναῖκας. (Α' Τιμ. 3, 11).

Χριστιανικὴ διαγωγή καὶ συμπεριφορὰ δὲν σημαίνει θεβαίως σειρὰν ξηρῶν τύπων, ἀλλὰ πρόθυμον συνεχῇ προσπάθειαν καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς καὶ εἰς ὅλους τοὺς τόπους καὶ ὑφ' ὅλας τὰς περιστάσεις ὅπως ζήσωμεν τὴν ζωὴν ποὺ ἔζησεν ὁ Χριστός.

Ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι εἶναι Χριστιανοί, καὶ ὅμως οὐδένα σεβασμὸν δεικνύουν οὔτε ἀκόμη εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ὑπάρχει «καιρὸς παντὶ πράγματι» πάντοτε, καὶ ὁ Ἱ. Ναὸς ἡ αἶ συγκεντρώσεις δὲν εἶναι οἱ τόποι οὔτε ὁ καιρὸς διὰ διαφόρους παραξένους φληναρίας καὶ διαδόσεις πᾶν ἄλλο ἢ χριστιανικὴν συμπεριφορὰν χαρακτηρίζουσας.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Χριστὸν τὸ καλύτερον ποὺ ἔχει, τὴν νεαρωτέραν τὴν ζωὴν, ὅλας τὰς ἀκμαίας δυνάμεις του. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Χριστὸν ὅ,τι περιττὸν ἔχει.

Ὁ γράφων τὰς πτωχὰς αὐτὰς γραμμάς προσεπάθει ἁπλοῦς, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν καθηκόντων του, νὰ πείσῃ μίαν διανοουμένην νέαν νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ζῇ βίον καθαρὸν. Ἄλλ' ἡ νεᾶνις τῷ ἀπῆντα πάντοτε ὅτι ἤθελε νὰ «ζῇ τὴν ζωὴν της» (ἐκφρασις τῆς ἰδίας), ἐφ' ὅσον ἦτο νέα καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ κατόπιν εἰς τὸν Χριστὸν ὅταν περάσῃ ἡ ἡλικία της.

Προχθὲς ὁ γράφων, τυχαίως εὗρόν μίαν μαραμμένην καὶ σκονισμένην ἀνθοδέσμη τὴν ἐπῆρε καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὴν νέαν ἐκεῖνην. Αὐτὴ, φυσικώτατα, ἐξεπλάγη καὶ ἠρώτα τί ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ τῇ προσφερθῇ δηλαδὴ μία καταμαραμμένη καὶ παραπεταμένη ἀνθοδέσμη πολλῶν ἡμερῶν.

Ἐδηλώθη τότε πρὸς τὴν νέαν ὅτι καὶ αὐτὴ ἔκαμνε τὸ ἴδιον: κατεξώδευε δηλ., τὰ ὥραϊα, δροσερὰ νεανικὰ χροῖα τῆς ζωῆς της εἰς ἐγκοσμίους ἀπολαύσεις καὶ περιέμενε νὰ δώσῃ κατόπιν εἰς τὸν Χριστὸν τὰ καταμαραμμένα τέλη τῆς ζωῆς της.

Τὸ παράδειγμα ἦτο ἀρκετὰ ζωηρὸν διὰ νὰ σωφρονήσῃ τὴν νέαν ἐκεῖνην. Θὰ ἦτο ἀρὰ γε ἱκανὸν νὰ συγκινήσῃ καὶ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς μου ἀναγνώστας τὴν στιγμὴν αὐτὴν; Ἐὰν καὶ ἓνα μόνον ἐξ αὐτῶν κατῴρθωνε νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ πορείαν ζωῆς, ὁ σκοπὸς τῶν ὀλίγων αὐτῶν ὡρῶν γραμμῶν θὰ ἐξεπληροῦτο τελείως.

Γ. Π.

Η ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Οἱ ἀγρόται διακρίνουν συνήθως τὰ δένδρα εἰς τρεῖς τάξεις. Ἡ μία τάξις περιλαμβάνει ἐκεῖνα τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα εἶναι κατάλληλα διὰ σκιάν ἢ ὄχι. Ἡ ἄλλη περιλαμβάνει τὰ καρποφόρα ἢ μὴ καρποφόρα δένδρα. Καὶ ἡ τρίτη κλάσις περιλαμβάνει τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα δὲν ἀνάγονται οὔτε εἰς τὴν πρώτην οὔτε εἰς τὴν δευτέραν τάξιν.

Δύναται κανεῖς νὰ πῇ ἐπομένως ὅτι ἡ κυπάρισσος (ἀγγλιστὶ CYPRESS, γαλλιστὶ CYPRES καὶ γερμανιστὶ KY-PARISUM) περιλαμβάνεται εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν τῶν δένδρων. Ἡ κυπάρισσος, ὅπως ἀντελήφθην, οὐδεμίαν σκιὰν δίδει, λόγῳ τοῦ εὐθυτενοῦς τοῦ ὕψους τῆς καὶ τῆς κατασκευῆς τῆς. Περὶ αὐτῆς οὐδὲν ἀναφέρει ἡ Καινὴ Διαθήκη· ἀλλ' ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ γίνεται ἀρκετὸς λόγος περὶ αὐτῆς καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὸ 31ον κεφάλαιον τοῦ Ἱεζεκιήλ ὡς ἐξῆς:—«Ἰδοὺ, κυπάρισσος καλὴ ταῖς παραφύσιν καὶ ὑψηλὴ τῷ μεγέθει, εἰς μέσον νεφελῶν ἐγένετο ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ἕνεκεν τούτου ὑψώθη τὸ μέγεθος αὐτῆς παρὰ πάντα τὰ ξύλα τοῦ πεδίου», καίτοι κάποτε γίνεται σύγχυσις αὐτῆς πρὸς τὴν κέδρον.

Ἡ κυπάρισσος εἶνε τὸ γνωστὸν δένδρον τὸ ὁποῖον κοινῶς λέγεται κυπαρίσσι. Εἶνε δένδρον αἰθιαλές, ὑψηλόν, μὲ ξύλον σκληρόν, πολλαχῶς χρήσιμον. Τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὴν ξυλουργικὴν καὶ διὰ τηλεγραφικοῦς στύλους, εὐδοκιμεῖ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἐδάφη καὶ φέεται γύρω ἀπὸ τεμένη, Ναοὺς καὶ τάφους. Ἀνέρχεται μέχρις ἑκατὸν ποδῶν ὕψους καὶ τὸ ξύλον τῆς εἶνε κτρινωπὸν ἢ ὑποκόκκινον.

Εἶνε γνωστὸν τὸ δένδρον αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Εἰς τὴν Κρήτην τὸ μετεχειρίζοντο ὡς φάρμακον κατὰ τῶν στηθικῶν ἀσθενειῶν, εἰς δὲ τὰς ἀρχαιοτάτας Ἀθῆνας μετεχειρίζοντο τὸ ξύλον τῆς διὰ νὰ λαξεύουν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς νόμους. Οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Φοίνικες τὸ ἐχρησιμοποιοῦν διὰ τὴν κατασκευὴν πλοίων, διότι ἔχει μεγάλην ἀντοχὴν κατὰ τῆς διαπεραστικότητος τοῦ νεροῦ, ἐνῶ ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Διὸς φιλοτεχνηθὲν ἐπὶ κορμῷ κυπαρίσσου καὶ διατηρηθὲν ἐπὶ δύο σχεδὸν αἰῶνας.

Ἡ κυπάρισσος εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν δένδρον τῶν νεκροταφείων. Ἡ διακόσμησις τῶν νεκροταφείων μόνον διὰ τῶν κυπαρίσσων ἦτο δυνατόν νὰ ἐννοηθῇ. Καὶ αὐτὸ ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἐφόσον ἀνέκαθεν τὸ αἰθιαλές αὐτὸ δένδρον ἐσυμβόλιζε τὴν αἰωνιότητα, τὴν προσευχὴν, τὴν πίστιν, διότι ἡ κορυφή του φέρεται εὐθυτενὴς πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. Εἶνε σύμβολον τῆς ἀδιαταράχτου γαλήνης τῶν νεκρῶν.

Εἶναι ἐξαιρετικαὶ αἱ ιδιότητες τῆς κυπαρίσσου· τὸ ξύλον τῆς εἶνε δαπανηρόν, ἡ εὐκιδία τῆς εἶνε εὐάρεστος, τὸ φύλλωμά της ἰδιότυπον. Δι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ποιηταὶ καὶ ζωγράφοι τὸ ἐχρησιμοποίησαν ἀφθόνως εἰς τὰ ἔργα των.

Ἐν τούτοις ὅμως μία ἀδικαιολόγητος πρόληψις ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ σχηματίζεται ἐναντίον τῆς κυπαρίσσου τελευταίως. Μία ἀκατανόητος προκατάληψις καλλιεργεῖται συστηματικῶς κατὰ τοῦ δένδρου αὐτοῦ τελευταίως μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν μας ἐννοεῖται, εὐρέθησαν δὲ καὶ ποιηταὶ ὡς ὁ Στ. Μαρτζώκης, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν ἀντιπάθειαν κατ' αὐτοῦ.

Ἀρχίζον νὰ τὸ ἀποκλείουν ἀπὸ παντοῦ μὲ τὴν ἐλαφρὴν

Γ. Παναγιωτίδου, Καθηγητοῦ

ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΧΡΟΝΟΥ

Μέσα εἰς τὴν ἀτέραντον ἔκτασιν τῶν γεγονότων ὑπάρχει κατὶ τοῦ ὁποῖου ἡ γνώσις μᾶς διαφεύγει· καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ μ ἔ λ λ ο ν . Ἀλλὰ τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεως πολλῶν πραγμάτων, πού τὸν ἀγνοοῦμεν σήμερον, μᾶς τὸν δίδει ἡ αὔριον. Ἀ. χ., εἰς περασμένα χρόνια ἀποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι διατὶ ὑπάρχουν αὐτὰ ἢ ἐκεῖνα τὰ εἶδη τῶν ὀρυκτῶν καὶ τῶν φυτῶν, ἐνῶ σήμερον τὰ χρησιμοποιοῦν ὡς φάρμακα θεραπευτικὰ ὠρισμένων ἀσθενειῶν. Χρειάζεται λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ π ί σ τ ω σ ι ς χ ρ ό ν ο υ .

Τὸ κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι εἴμεθα πολὺ ἀνυπόμονοι καὶ βιαστικοί. Θέλομεν νὰ γνωρίσωμεν ἀ μ ε σ ω ς τὰ π ά ν τ α . Μολονότι δὲ πολλὰ πράγματα δὲν τὰ ἐννοοῦμεν, δὲν διστάζομεν ὅμως νὰ τὰ κρίνωμεν. Καὶ εἰς τὸν Θεὸν ἀκόμη ἀρνούμεθα νὰ δώσωμεν ἔστω καὶ μικρὰν χρονικὴν πίστωσιν. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα;

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι καταλήγομεν εἰς συμπεράσματα αὐθαίρετα καὶ ἄδिका. Ἄν ὅμως εἴχομεν μεγαλυτέραν φρόνησιν καὶ ἐδεικνύομεν περισσotέραν ὑπομονήν, θὰ ἐβλέπομεν τὰ πάντα καλῶς διατεταγμένα. Θὰ ἐβλέπομεν τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει ἀρμονικώτατα νὰ συνεργάζονται συχνα καὶ νὰ παράγουν ἔργα χρησιμώτατα.

Ἀνεκτίμητον προνόμιον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν εἶνε, ὅτι ἔχομεν τὴν ἀσάλευτον πίστιν καὶ ἀκλόνητον ἐλπίδα ὅτι ἐάν, δι' ἐναρέτου ζωῆς, ἔλθωμεν ἐγγύτερον πρὸς τὸν Θεόν, θ' ἀξιώθωμεν νὰ γνωρίσωμεν μὲ διαύγειαν καὶ μὲ ἐντέλειαν ὅσα κατὰ τὴν παροῦσαν ρευστὴν κατάστασιν ἀτελῶς μόνον καὶ σκιωδῶς γνωρίζομεν. Ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ὑπομονήν καὶ νὰ δώσωμεν μίαν πίστωσιν χρόνου.

πρόφασιν πὼς εἶνε δένδρον τοῦ κοιμητηρίου. Ὡραία ὅμως πρόφασις! Ὡσὰν νὰ εἶνε δυνατόν δηλ. ν' ἀποφύγῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν θάνατον μὲ τὸ νὰ μὴ φυτεύσῃ κυπαρίσσους εἰς τὰ νεκροταφεῖα. Εἶνε ἐξ ἄλλου γεγονὸς ὅτι οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐφύτευσαν ἐκεῖ· καὶ τοῦτο διότι εὐρῆκαν βεβαίως ὅτι τὸ δένδρον ἐκεῖνο συναρμονίζεται καλύτερον μὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν ἥσυχον, τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν διδάσκοντα τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ δεικνύοντα τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον κάθε ἄνθρωπος θὰ ἀκολουθήσῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Ὁ Σολωμὸς καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ρωμαντικοὶ ποιηταὶ τῆς Ἑπτανήσου, οἱ τραγουδισταὶ τῶν Δημοτικῶν τραγουδιῶν, ὁ Παλαμᾶς καὶ ἄλλοι ἔπλεξαν ὕμνους εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν αὐτὸ δένδρον τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκε μὲ τὸ ὄνομά του τὸς ἐξόχους ποιητικὰς ἐκφράσεις διὰ τὴν διάκρισιν τῆς γνησίας ὠραιότητος:—κυπαρισσένιο ἀνάστημα, κυπαρισσένια μέση, κυπαρισσένιο κορμί, καὶ ἄλλα.

Ἀπὸ τὸ εὐγενικὸν καὶ ὑπερήφανον αὐτὸ δένδρον εἶνε γεμάτη ἡ Ἑλλάς καὶ ἰδίως ἡ Πελοπόννησος καὶ ἡ Στερεά. Ἀλλὰ καὶ ἐν μέσαις Ἀθήναις σήμερον, παρ' ὅλην τὴν πρόληψιν, ὑπάρχουν πολλοὶ κυπάρισσοι. Ἐν αὐτῇ τῇ συνοικίᾳ τῆς Πλάκας δὲν ὑπάρχει αὐλὴ πού νὰ μὴ ἔχῃ ὡς διάκοσμόν της ἐν κυπαρίσσι καὶ ἐν πεύκον. Ὡσὰν ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς οἰκιακῆς εὐτυχίας ὑψώνεται ἐκεῖ ἡ κυπάρισσος.

Άρχ. Β. Κ.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εὗρε μεγάλας δυσκολίας καὶ τρομεροὺς διωγμούς. Ἐπειδὴ αὕτη ἀντιτίθετο καὶ ἀντιτίθεται εἰς τὰ πάθη, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ τὸν διάβολον. Πάντα ταῦτα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρωσιν αὐτὴν καὶ ζητοῦσι νὰ ἀνθίστανται εἰς ἐκείνους οἵτινες διαδίδουσι καὶ ὑποστηρίζουσιν αὐτήν. Ἴδου διατὶ πάντες οἱ Ἀπόστολοι ἐτελείωσαν τὴν ζωὴν των φρονεούμενοι ὑπὸ τῶν τυράννων καὶ τῶν διωκτῶν· ἰδοὺ διατὶ τόσοι κήρυκες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ τόσοι ἄλλοι πιστοὶ οἵτινες ἤθελον νὰ ὑποστηρίξωσι καὶ ὁμολογήσωσι φανερώς τὴν πίστιν αὐτῶν κατεδιώχθησαν καὶ ἐμαρτύρησαν.

Ἐκείνοι οἵτινες δίδουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν διὰ τὴν πίστιν καλοῦνται μάρτυρες· διότι ἀφήνουν ἑαυτοὺς νὰ ὑποστώσι μαρτύρια μᾶλλον ἢ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν πίστιν αὐτῶν ἐν τῷ Χριστῷ.

Ἰδίως κατὰ τοὺς τρεῖς αἰῶνας τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀριθμὸς τῶν μαρτύρων ὑπῆρξεν ἀναρίθμητος. Ποῖα τρομερὰ βασανιστήρια καὶ ἀνηλεεῖς σφαγμους ὑπέφερον οἱ χριστιανοὶ κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, εἶναι πρᾶγμα καθολοκληρίαν ἀπίστευτον ἂν δὲν ἀπεδείκνυε τοῦτο ἡ ἱστορία.

Τὸ αἷμα ἔρρεε ποταμιδόν. Ἦτο τότε ὅπου οἱ χριστιανοὶ ἐξήχουν καταφύγιον εἰς τὰς ὑπογείους κρύπτας καὶ τὰς κατὰ ὁμολογίαν αἰτίνες διατηροῦνται ἀκόμη εἰς πλεῖστα μέρη καὶ ἰδίως εἰς Ρώμην, ἔνθα εὐρίσκονται πολλὰ ὀστᾶ καὶ πολλὰ λείψανα μαρτύρων.

Ἄλλ' ὅπως ἔγραφεν εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους ὁ Τερτουλιανός: «Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, ἐγένετο σπόρος νέων μαρτύρων.»

Εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας ὑπῆρξαν μάρτυρες· ὑπάρχουσι καὶ σήμερον, ἰδίως εἰς τὴν Μπολσεβικικὴν Ρωσίαν καὶ ἐν ταῖς χώραις ὅπου ὑπάρχουσιν αἱ ἱεραποστολαί, μεταξὺ τῶν ἀγρίων καὶ τῶν βαρβάρων.

Τί μᾶς Διδάσκουσιν

Ἀπὸ τοὺς μάρτυρας δυνάμεθα νὰ λάβωμεν ἓν μέγα μάθημα· τὸ τῆς καρτερίας καὶ σταθερότητος ἐν τῇ πίστει ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲν ζῶμεν πλέον εἰς τοὺς καιροὺς τῶν διωγμῶν, ὅπως εἰς τοὺς καιροὺς τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ σήμερον εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμολογῶμεν φανερώς καὶ εἰλικρινῶς, τὴν πίστιν ἡμῶν, κατὰ τῆς δουλείας τῆς δημοσίας γνώμης, μὴ ἀφήνοντας ἑαυτοὺς νὰ ἡττηθῶμεν ποτὲ ἐκ τῆς ἀνθρωπαρεσκειᾶς καὶ ὑποστηρίζοντες ὅταν εἶναι ἀνάγκη τὴν ιδιότητα ἡμῶν ὡς Χριστιανῶν.

ΔΙΑ ΣΧΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

Τὰ θαυμάσια πατριωτικά δρώματα, κασαλλινώτατα διὰ τὰς σχολικὰς, κοινωτικὰς καὶ ἐθνικὰς εορτάς «Ὁ Ἦρος τῆς Ἀλαμπάνας», «Ἑλληνοαμερικανοὶ Ναῦται εἰς τὸ «Φάληρον», «Οἱ Ἀγωνισταὶ τῆς Πίστewς», «Ποῖοι Πηγαῖνον ὁτὸν Πατριωτὸν», ὅλα μεθ' ἑνὸς ἄλλου, εἰς τὸν δεῦτερον τόμον τῶν Συντόμων Δραμάτων τοῦ κ. Ν. Βαβοῦδη. Μὲ τὴν μουσικὴν των \$1.25. Γράφει

D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23rd St., New York.

ΤΟ ΝΗΠΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

Ὅταν θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ φέρουν ἀνέγραφα τὰ στίγματα τῆς κληρονομικότητος διότι ὄχι μόνον δὲν ἐξεργιζόθησαν ὅταν ἔπρεπεν, ἀλλὰ καὶ ἐκακοφόρομισαν μετὰ τὰς κακὰς συνανατροφὰς καὶ τὰ κακὰ παραδείγματα, τότε πολὺν δικαίως θὰ ἐπαναλάβουν τὴν δικαιολογίαν: «ἐμεῖθα ἀνθρώποι, διότι τοιοῦτον μᾶς παρέστησαν οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν τὸν ἀνθρώπον.»

«Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄψακα, μετὰ ὄψακα ἔθρεψαν καὶ τὰ τέκνα των ἀπὸ τῆς βρεφικῆς τῶν ἡλικίας καὶ ὅπως ἐγομφίασαν οἱ ὀδόντες ἐκείνων ἐγομφίασαν καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων.»

Ἡ κληρονομικότης, ὅσον κακὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, δύναται νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ ἐξαλειφθῶν τὰ στίγματα τοῦ ἐκφυλισμοῦ, πού ἀναμφισβητήτως ἐκκολάπτει ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν νιῶν καὶ θυγατέρων, ὅταν καταβληθῶν αἱ ἀναγκαῖαι καὶ ἀπαραίτητοι μέθοδοι καὶ ἡ γλυκεῖα αὐστηρότης ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας· κατόπιν εἶναι πολὺν ἀργά. Τὸ βρέφος θὰ τὰ μεταδῶσιν εἰς τὸ παιδίον, τὸ παιδίον εἰς τὸν ἔφηβον, ὁ ἔφηβος εἰς τὸν νέον, ὁ νέος εἰς τὸν ἄνδρα καὶ οὗτος εἰς τὸν γέροντα. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὔτε τὸ βρέφος οὔτε ὁ ἄνθρωπος οὔτε ὁ γέροντας νὰ γίνῃ ὁ ἀνθρώπος. Θὰ μεῖνῃ δι' ὅλης τῆς ζωῆς ὁ ὑπὸ ἀνθρώπος, πού διαρκῶς θὰ δικαιολογῇται μετὰ τὸ περίφημον: «ἐμεῖθα ἀνθρώποι.»

Τὸ βρέφος καὶ τὸ νήπιον δὲν εἶναι τὰ ἀθῶα καὶ ἀκλήριστα πλάσματα, ὅπως τὰ θέλει ἡ ἀχαλίνωτος φαντασία τῶν πολλῶν. Ἐχουν ἀπὸ τὴν φύσιν ὅλα τὰ πονηρὰ ἔνστικτα. Ἀλλὰ τὰ ἔνστικτα ταῦτα εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, δὲν δύναται ν' ἀποκρυβῶν, ὡς ἐκ τούτου δὲ δύναται ἀμέσως μετὰ τὴν μητρικὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ἀγάπην ν' ἀποτριβοῦν. Τὸ βρέφος, παρ' ὅλα τοῦ τὰ ἐλαττώματα, ὅταν αἰσθάνεται τὸ θάλλος τῆς μητρικῆς ἀγάπης, ὅταν δέχεται τὸ στοργικόν της μεϊδίωμα, εἶναι ἔτοιμον νὰ γίνῃ τὸ πλέον ἀθῶον ὄργανον τῶν θελήσεων καὶ τῶν ἐπιδιώξεων της. Ἡ ψυχὴ του προσφέρεται εἰς τὴν ψυχὴν της μετὰ τὴν μεγαλύνεσθαι ἐμπιστοσύνην. Αὕτη ἔχει ὅλην τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν νὰ τῷ προσδώσῃ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ· νὰ τὸ κάμῃ ἀνθρώπον.»

Ἡ πρώτη κίνησις μιᾶς τῶν θυγατέρων μου, — διὰ νὰ ὁμιλήσω ἐκ τῆς προσωπικῆς μου πείρας — πρὶν ἢ ἀκόμη ἀρχίσῃ νὰ ὁμιλῇ, ἦτο τὸ ψεῦδος. Τίς τῆς τὸ ἐδίδαξε, τίς ἄλλος παρὰ ἡ φύσιν τοῦ Ἀδάμ. Καὶ ὅμως ἡ ἰδία τώρα, πού εἶναι ἔνδεκα περίπου ἔτων, ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν της, οὐδέποτε εἶπε ψεῦδος, οὔτε καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ εἴπῃ. Ἡ μήτηρ της ἀντὶ νὰ γελᾷ καὶ νὰ καυχῇ διὰ τὴν ἀκαίρον εὐφυΐαν της, τῆς ἐξεργιζώσε τὸ ἐλάττωμα τοῦτο.

Μήπως μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν δύναται καὶ ὅλα αἱ μητέρες νὰ ἐκτριζώσιν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν μικρῶν των κατὰ τὴν πρώτην των ἐκδήλωσιν; Ναί· δύναται. Καὶ τότε τὸ βρέφος καὶ τὸ νήπιον θὰ ποτισθῶν μετὰ τὴν ἀγνὴν ἀδωότητα καὶ θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν στολισμένα μετὰ ὅλα τὰ ἐφόδια τῆς ἀρετῆς, πού θὰ χρησιμεύουν ὡς θεμέλιον τῆς περαιτέρω ἀναπτύξεώς των, εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ εὐγενεστάτου τῶν τίτλων τοῦ τίτλου τῶν «Υἱῶν τοῦ Θεοῦ.»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Τὴν 24ην Δεκεμβρίου, παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βοστώνης κ. Ἀθηναγόρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης «Ὁ Εὐ-αγγελισμὸς» κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Κατὰ τὴν ὥραν δὲ τοῦ Κοινωνικοῦ ἀπήγγειλε τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν πρὸς τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, οἵτινες θὰ ἐμετελάμβανον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, καὶ ἐκοινώνησεν αὐτὰ τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου Αἰδεσμι. Βασ. Εὐθυμίου.

Τὴν ἐπομένην, Ἑορτὴν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἐτέλεσε τὴν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος Γουάτερταουν, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσμι. Εὐστρατίου Β. Ρηγέλη, Ἐφημερίου τῆς Κοινότητος καὶ τεσσάρων φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πάμφρετ. Ἐκήρυξε δὲ καὶ περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ἑορτῆς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὠμίλησε πρὸς ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνοορθόδοξον ὁμογένειαν τῆς Νέας Ἀγγλίας ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» Βοστώνης. Ἀφοῦ δὲ ἐχαίρετῃσε πατρικῶς τὸ ποίμνιον καὶ ἠλόγησε καὶ ἠψύχη αὐτό, ἐξεφώνησε λόγον Χριστουγεννιάτικον ἐνθαρρυντικὸν πολὺ, ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς γενικῆς ἀγωνίας ὅλων τῶν λαῶν.

Τὴν ἐπομένην μετέβη εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἐκεῖθεν δὲ δι' ἀτμοπλοίου εἰς Μαϊάμι, Φλωρίδος, ὅπου μετὰ καὶ τοῦ Ἱεροῦ Διακόνου Ναοὺμ Νιτσιώτου ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Κοινοτικὸν ἐκεῖ Ναὸν τὴν Πρωτοχρονιαν καὶ ὠμίλησεν περὶ τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος ὅπερ εὐτυχῶς ἐπέδρασε σημαντικῶς εἰς τὸν συμβιβασμὸν τῶν ἐκεῖ διαμαχομένων δύο μερίδων. Τὸ ἑσπέρας τῆς Πρωτοχρονιάς παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς Βασιλόπηττας, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης μετὰ τοῦ Ἱερέως καὶ Διδασκάλου τοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου ὡς σχολικὴν ἑορτὴν. Ὁμίλησε δὲ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος περὶ τῆς ζωτικῆς δυνάμεως ἣν παρουσιάζει ἡ Ἀρχιεπισκοπικὴ ὁργάνωσις ἐν Ἀμερικῇ καὶ συνέστησε ἀλλόνητον ἐμιονὴν εἰς τὰ ἐκλεκτὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ ἡμῶν ἔθνη.

Τὴν 3ην Ἰανουαρίου διανύσας δι' ἀεροπλάνου τὸ ἐξ 180 μιλίων διάστημα μέχρι τῆς νήσου Νάσσου Μπαχάμας ἐπεσκέφθη τὴν ἐκεῖ μικρὰν, ἀλλὰ οἰκοκρυσμένην Κοινότητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε καταστῆ ποτὲ δυνατόν νὰ ἐπισκεφθῇ Ἑλλὴν Ἱεράρχης. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς Ἑσπερινὸν ἐν τῷ ἰδιοκτήτῳ τῆς Κοινότητος ὡραίῳ Ναῷ καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸ κατακλῦσαν τὸν μικρὸν χώρον ἐκκλησίασμα.

Τὴν ἐπομένην μολοντί ἦτο ἐργάσιμος ἡμέρα, οἱ ὁμογενεῖς ἔκλεισαν τὰ καταστήματά των, ὡς ἂν ἦτο μεγάλη ἑορτή, καὶ προσῆλθον εἰς τὴν γενομένην Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἠκροάσθησαν τοῦ Θείου Λόγου. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησε καὶ πάλιν εἰς Ἑσπερινὸν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον τὴν δὲ ἐπομένην τὸ πρωὶ ἐπέστρεψεν

ἀεροπορικῶς πάλιν εἰς Μαϊάμι ἐκεῖθεν δὲ μετέβη σιδηροδρομικῶς εἰς Τάρπον Σπρίγς, Φλωρίδος διὰ τὴν περιφημὴν ἐτήσιαν τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ τὸν Ἀγιασμὸν τῶν Θεοφανείων.

Εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς θαλάσσης λιτανεῖαν ἐκτὸς τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου Αἰδεσμι. Θεοφ. Καραφύλλη καὶ τοῦ Ἱεροῦ Διακόνου Ναοὺμ Νιτσιώτου ἔλαβον μέρος καὶ ὁ ἐπισκέπτης τῆς ἡμέρας ἐκείνης Ρουμάνος Ἐπίσκοπος Θεοφιλέστατος κ. Πολύκαρπος καὶ ὁ ἀκραιφνέστατος φιλέλλην καὶ φανατικὸς φιλορθόδοξος Ἐπισκοπελιανὸς Ἱερεὺς Ρεβ. Λαῖσιν.

Πρὸ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βοστώνης ὠμίλησεν ἀπὸ ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν ἐξέδραν τοποθετηθέντος μικροφώνου Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, Ἑλληνιστὶ διὰ τοὺς Ἑλληνας τῶν Νοτίων Πολιτειῶν, Ἀγγλιστὶ δὲ διὰ τὰς 15 περίπου χιλιάδας Ἀμερικανῶν ἐπισκεπτῶν οἵτινες κατέκλιζον τοὺς γύρω τῆς παραλίας ἐκείνης λόφους.

Τὴν ἐπομένην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε μέ θέμα τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Προδρόμου. Τὸ δὲ ἀπόγευμα εἰς τὴν τελετὴν τοῦ Κοινοτικοῦ καὶ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τὰ ὁποῖα ἀμφότερα λειτουργοῦν λαμπρῶς ὑπὸ τὴν διευθύνειν τοῦ κ. Γεωργ. Ἀναστασίου, ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς πρῶτον καὶ κατόπιν πρὸς τοὺς γονεῖς, τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, τὸν Σύλλογον τῶν Μητέρων καὶ συνεχάρη τὴν Ἑλληνικωτάτην ἐκείνην Κοινότητα διὰ τὴν γινομένην ἐκεῖ ἐκκλησιαστικο-φυλετικὴν ἐργασίαν.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀπογεύματος ἐχρησίμευσε διὰ συν-εργασίαν τοῦ Ἐπισκόπου μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καθ' ἣν συνεζητήθη καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἄμεσος οἰκοδομὴ νέας μεγάλης Ἐκκλησίας ὥρισθαι δὲ τὸ ποσὸν δαπάνης εἰς 65 χιλιάδας δολλαρίων, ἀνατεθείσης τῆς ἐκλογῆς καταλλήλου σχεδίου εἰς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Βοστώνης.

Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐτετέλεσθη Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοινότητος καὶ ἐκήρυξεν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος τὸν Θεῖον Λόγον. Ἀφοῦ δὲ κατὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐπέδωκε τὰ διπλώματα καὶ τιμητικὰ μετάρλια εἰς τὰ βραβευθέντα Ἑλληνοπούλα τῆς χορωδίας ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς διὰ Νέαν Ὑόρκην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πάμφρετ.

“ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”

Περιοδικὸν Ἠθικοθρησκευτικόν

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Συνδρομὴ Ἑτησία, Ἐξωτερικοῦ, Δολλ. 1,50

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

Most Rev. Meletios, D. D., Metropolitan of Christopoleos

OECUMENICAL PATRIARCHATE

Phanar—Istambul—Turkey

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης σελ. καὶ τέλος)

τῇ νεωτέρᾳ κοινωνίᾳ. Θὰ ἔπρεπε δηλ. νὰ ἔχουν μόρφωσιν κατὸς θεολογικὴν εἰ δυνατόν διότι, κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, «τοῦτο πάντων αἴτιον τῶν κακῶν, τὸ μὴ εἶδέναι τὰς Γραφάς». Ἐὰν εἴχομεν ἀρετὰς δεκάδας μορφωμένας καὶ μὲ ἀνεπτυγμένην συνείδησιν μοναχὰς αἱ ὁποῖαι, ἔχουσαι ἀφρητηρίαν καὶ τέρεμα καλῶς λειτουργούσας μονάς, νὰ ἐξαπολύωνται — ἅς ἐπιτραπῇ ἡ κυριολεξία — εἰς τὰς ὁμογενεῖς οἰκογενείας ὡς κοινωνικαὶ ἐργάτριαι, τὸ μέλλον τῆς ὁμογενοῦς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ὁμογενοῦς οἰκογενείας θὰ ἦτο ἀσφαλῶς καλύτερον.

Διότι ἡ γυνή, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν καρδίαν, γνωρίζει πῶς νὰ ὑπομένη καὶ νὰ ἐπιμένη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς σκοποῦ. Παρατηρήθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὅτι αἱ Μοναχαὶ τῆς Τήνου, καίτοι, κατὰ πλειοψηφίαν, δὲν εἶνε καὶ τόσοι μορφωμένοι καὶ οὔτε καὶ ἔρχονται εἰς συχνὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ λαοῦ τῆς νήσου ἐκείνης, ἐν τούτοις κατορθώνουν νὰ τὸν ἐπηρεάζουν εἰς βαθμὴν ἀπίστευτον. Φανταζόμεθα τί θὰ ἐγένετο ἐὰν ἦσαν σημαντικῶς κατηρητισμένοι καὶ ἐνήργουν ἐπὶ τῇ θάσει προγράμματος ἐκ τῶν προτέρων καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν καθοριζομένου ἐκ μέρους τοῦ Κέντρου.

Καὶ ἐὰν ἐν τῇ πατρίδι, ὅπου ὁ κίνδυνος εἶνε μικρότερος, δύνανται νὰ εἶναι αἱ μοναχαὶ καὶ εἶναι χρήσιμοι ὅπου ὑπάρχουν, φαντασθῇτε ὁποῖον ὠφελειὸν πρόξενον θὰ ἦτο ἐδῶ ἐν μοναχικὸν τάγμα ὁμογενῶν γυναικῶν μὲ ζῆλον βαθὺν καὶ πλήρη συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς των. Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις παντὸς πόλεως, ὅπου οἱ κίνδυνοι εἶναι πολλοὶ καὶ διάφοροι, θὰ ἠδύναντο αἱ εὐσεβεῖς μοναχαὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν κατὰ πολὺ θετικὸν τρόπον ὡς ἀδελφαὶ ἐπισκέπτριαι, ὡς κοινωνικαὶ ἐργάτριαι, ὡς καθηγήτριαι, ὡς Ἱεραπόστολοι κλπ. Ὅπόσον ζῆλον θὰ ἠδύναντο νὰ ἐμφυτεύσουν εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁμογενῶν κυριῶν φαντάζεται κανεὶς πολὺ εὐκόλως.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο, ὅπως προείπομεν, ἀπαιτοῦνται βεβαίως ὁρισμένα μαθήματα καὶ ὁρισμένα ὑποδείξεις. Ἐὰν αἱ μοναχαὶ χωρὶς εἰδικὴν μόρφωσιν, χωρὶς καταρτισμὸν εἰδικόν, χωρὶς παρακολούθησιν, ἐρρίπτοντο εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἔχουν καὶ μεγάλα ἀποτελέσματα, λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν ὅτι αἱ σημεριναὶ περιστάσεις εἶναι καὶ δύσκολοι καὶ ἀπαιτητικά. Μόνον μοναχαὶ κατηρητισμένοι καλῶς, γνώστριαι τῆς Κατηχήσεως, τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς Ἀγίας Γραφῆς κλπ., κατόπιν δηλαδὴ ἐπιτοῦς τοῦλάχιστον παρακολουθήσεως ἐνὸς ὁρισμένου κύκλου μαθημάτων, θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κάμουν πολλὰ καλὰ διὰ τὸν ὁμογενὴ κόσμον καὶ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὑπὲρ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι τὸ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ αὐτῶν ἐφόδιον θὰ εἶνε ὁ ζῆλος ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἰδεῶν τὰς ὁποίας θὰ ἀντιπροσωπεύουν. Χωρὶς αὐτόν, χωρὶς πεποιθὴσιν ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς των, χωρὶς ἐκ τῶν προτέρων προετοιμασίαν ὅπως δεχθῶν ἀπτότητα ὅλα τὰ ἐμπόδια, ὅλας τὰς θλίψεις, ὅλας τὰς στενοχωρίας ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, δὲν θὰ ἐπετύγχανον τίποτε.

Βεβαίως κάθε ἀκαδημαϊκὴ συζήτησις κατ' ἀνάγκην κα-

ταλῇγει πάντοτε εἰς τὸ οἰκονομικὸν μέρος. Ἀμέσως δηλαδὴ εἰς τὰ χεῖλη τόσον τοῦ γράφοντος ὅσον καὶ τοῦ ἀναγινώσκοντος ἀναβαίνει τὸ ἐρώτημα: ποῦ θὰ εὗρεθῶν τὰ μέσα τοῦ καταρτισμοῦ ἐνὸς τοιούτου ἀπαραίτητου ἔργου, τὴν πρακτικότητά καὶ σκοπιμότητά τοῦ ὁποίου οὐδεὶς θὰ ἠδύναντο νὰ ἀμφισβητήσῃ. Τὸ ἐρώτημα εὐλογον ἀφοῦ ἔως τώρα δὲν εὗρέθησαν πολλοὶ εὐποροὶ ὁμογενεῖς οἱ ὁποῖοι νὰ χορηγήσουν σοβαρῶς, θετικῶς καὶ δαφνιῶς ὑπὲρ παρομοίων ἐπιωφελῶν σκοπῶν ἐν Ἀμερικῇ παρὰ μόνον σποραδικῶς καὶ μετὰ δυσκολίας. Τοῦτο ὅμως δὲν ἔγινεν ἴσως διότι δὲν εἶχον ἰδεῖ ἔως τώρα ἔργα μεγάλα καὶ ἔργα διαρκείας.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ μέλλον καὶ μάλιστα τὸ ἐγγύς, θὰ ἔπρεπε νὰ εὗρεθῶν τὰ μέσα διὰ τὴν πραγματοποίησιν σκοπῶν ἱερῶν καὶ νὰ μὴ ἀφεθῇ ἡ νεογενεὴς Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ Ὁρθόδοξος, διὰ νὰ φροντίξῃ «ἐκ τῶν ἐνόντων» καὶ μόνῃ Τῆς, διότι αἱ σημεριναὶ ἀνάγκαι Τῆς οὔτε μικραὶ εἶναι οὔτε καὶ ὀλίγαι. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ θέλησις θὰ εὗρεθῶν συντόμως καὶ τὰ μέσα διὰ νὰ τεθοῦν εἰς ἐφαρμογὴν καὶ ἄλλαι καλαὶ καὶ καρποφόροι σκέψεις, μία ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ ἡ ὁργάνωσις ὁμογενῶν κοινωνικῶν ἐργατριῶν.

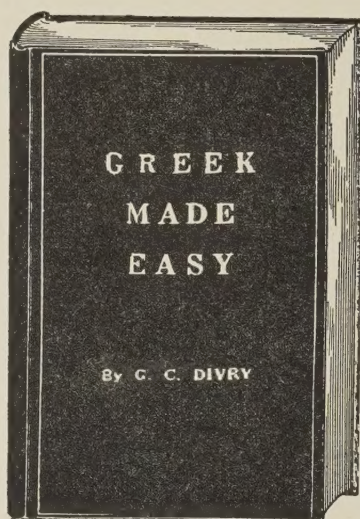
Ἡ ἐξέυρεσις ὀλίγων Ἱεραποστόλων μοναχῶν γυναικῶν εἶναι, νομίζω, ὑψίστη ἀνάγκη τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθοδοξίας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑλικά μέσα, ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς μεγάλου ἔργου. Ἀλλ' εἶνε ἐξ ἴσου ἀληθὲς ὅτι τὰς περισσότερας φορές τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀποφασίζουν νὰ ἀφιερῶσιν τὸν ἑαυτὸν των καὶ νὰ συνδεθῶν μὲ ἓνα ὑψηλὸν σκοπόν, ὡς εἶνε ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν, τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα συνήθως εὐρίσκουν καὶ τὰ οἰκονομικά μέσα διὰ νὰ ἀντιμεταπίσουν τὰς ἀπολύτους ἀνάγκας τοῦ σώματος, ἥτοι λιτῆς τροφῆς, ἀπλῆς ὁμοιομόρφου ἐνδυμασίας καὶ στερεᾶς στέγης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦ Περιδικοῦ, πλησίον τῆς διευθύνσεώς σας, εἶνε σημειωμένη ἡ ἡμερομηνία καθ' ἣν λήγει ἡ συνδρομὴ σας. Θερμῶς παρακαλεῖσθε ὅπως φροντίσητε νὰ ἀνανεώσητε τὴν συνδρομὴν σας, προτοῦ αὕτη λήξῃ, διότι μετὰ τὴν ἀρροδον τῆς χρονολογίας αὐτῆς ἡ ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ διακόπτεται αὐτομάτως καὶ ἀνεξαίρετως δι' ὅλους, ὑπὸ τοῦ Τμήματος τῆς Διεκπεραιώσεως.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Greek Made Easy

Εἶνε ἡ μόνη ἀπλῇ καὶ συγχρονισμένη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Ἀγγλοφώνων, συνταχθεῖσα καὶ ἐκδοθεῖσα πρὸ ὀλίγων μηνῶν χάριν τῶν Ἀμερικανίδων συζύγων καὶ τέκνων τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων καὶ ἄλλων Φιλελλήνων, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Εἶνε εὐκολωτάτη—ἀπλῇ, πρακτικῇ καὶ εὐμέθοδος. Προχωρεῖ ἀπὸ τὰς πλέον εὐκόλους καὶ χρησίμους λέξεις καὶ φράσεις εἰς τὰς δυσκολωτέρας καὶ ὀλιγώτερον συνήθεις. Διδάσκει τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γραμματικῆς δι' ἀπλῶν λέξεων καὶ φράσεων. Ἐπίσης ἔχει τὴν ἀκριβῆ προφορὰν ἐκάστης Ἑλληνικῆς λέξεως δι' Ἀγγλικῶν χαρακτήρων. Πᾶς τις δύναται νὰ μάθῃ Ἑλληνικὰ μὲ τὴν ἀπλουστάτην αὐτὴν Μέθοδον—τὴν μοναδικὴν εἰς τὸν Κόσμον.

Τιμᾶται \$1.50. Ζητήσατέ τὴν ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα μὲ τὸ ὄνομα "GREEK MADE EASY", καὶ μὴ δέχεσθε εἰς ἀντικατάστασιν βιβλία γραφέντα πρὸ 30ετίας χάριν Ἀγγλῶν περιηγητῶν ἐν Ἑλλάδι. Διὰ παραγγελίας γράψατε εἰς τοὺς Ἐκδότας:

D. C. DIVRY INC. 240 W. 23rd ST.
NEW YORK.